

ЖУРНАЛ**Засновник і видавець:**

Обласне об'єднання
церков євангельських
християн-баптистів
Рівненської області

ВИДАЄТЬСЯ

на кошти добровільних
пожертвувань

ПОТРЕБУЄ

молитовної та фінансової
підтримки християн

**ЗАПРОШУЄ
ДО СПІВПРАЦІ**

проповідників,
поетів, письменників,
композиторів — усіх,
хто хоче і може служити
євангельським словом

Пишіть на адресу:

33001, м. Рівне,
вул. Дворецька, 41

Телефонуйте:

(0362) 63-34-11

E-mail:

shevchuk_luda@mail.ru

**НАД НОМЕРОМ
ПРАЦЮВАЛИ:****Головний редактор**

Михайло Ільюк

**Відповідальний
редактор**

Людмила Шевчук

**Літературний
редактор**

Олена Ярмушко

Редакційна колегія

Світлана Береза
Людмила Жакун
Ліна Бородинська
Олександр Пахай

**Дизайн
і комп'ютерна верстка**

Віра Фесянова

Реєстраційний номер

РВ № 377

28 січня 2004 року

Часопис надруковано
у ТЗОВ "Каліграф", м. Рівне,
вул. Київська, 69,
тел. (0362) 64-24-32

© тексту, малюнків, фото,
оформлення "Свічник", 2010 р.

При передруку матеріалів
посилання на часопис
обов'язкове

Рукописи не рецензуються
і не повертаються

Обсяг — 14 аркушів
Друк — офсетний

Тираж — 1600 примірників
Розповсюдження безкоштовне
Журнал виходить щоквартально
Замовлення №

4 Піст у Старому Заповіті

Тарас Дятлик

6 «...Щоб ваш голос був почутий на височині»

Михайло Ільюк

10 Ознаки псевдопосту

Володимир Добровичинський

12 Великий приклад покори

Володимир Нестерук

14 Перлина характеру християнина — смирення

Олена Ярмушко

24 Молитовна палітра

Олександр Пахай

26 На межі

Ліна Бородинська

32 Пролягла "Стежинка" з Північної Осетії до Рівненщини

Людмила Жакун

35 «Велика родина»

Інна Новосад

36 Обласна звітно-виборча конференція

Людмила Жакун

**39 Конференція за програмою
«Мільйон лідерів»****40 «Духом палайте, служіть Господеві»**

Антоніна Сірченко

На думку спадають спогади одного пастора про благословіння від життя з Господом. «Це було кілька років тому, — розповідав він. — Я переживав за село, в якому народився. Віруючих там називали чомусь сатаністами, а односельці, між тим, співалися на очах. У глибині серця я відчув, як Бог закликав мене щосереді постити і молитися за своє село. Зараз у моєму рідному куточку є церква. Алілуя! Тепер, коли є потреба, я неодмінно пошу».

Любомир Турчак, "Піст чи голодування?", с. 8

«Куди ділася сила в молитві? Чому я молюсь, а результатів — жодних? Де взагалі на мою голову взялися ті дошкульні грішники, скільки ще з ними матиму справу, вони заважають мені жити святим життям?»

Чи спадали вам на думку такі запитання? Мойсей, як ніхто інший, на власному досвіді пережив це у своєму житті.

Андрій Корнійчук,**"І заступавсь за злочинців!", с. 16**

Так буває: постимося, молимося, а відповіді від Бога нема. «Може, Бог не любить мене, тому й мовчить?» — занепокоєно запитуємо в себе, навіть не здогадуючись, що Бог не мовчить, Він говорить, але говорить далеко не завжди те, що ми очікуємо почути. У Нього — своє бачення, свій план стосовно кожної людини, стосовно всіх наших проблем. І те, що сьогодні здається незрозумілим (можливо, навіть недоречним або й жорстоким), завтра виявиться найбільшим благом для нашої безсмертної душі.

Ольга Шевелєва, "Просто інша", с. 18

Надвечір після важкого серцевого нападу чоловік, нарешті, прийшов до тями. Кволо посміхнувшись до Марії, яка сиділа поруч, мовив:

— Я люблю тебе, Марусю. Люблю. Ми тепер будемо разом. Я бачив Бога. Він любить мене. Так само, як і ти. Молись за мене, Марусю, молись...

Світлана Береза, "Озоном змінюються грози", с. 28

Тарас
ДЯТЛИК,
Докторант
богослов'я,
Керівник
дослідниць-
кого центру
ЄААА

Піст, як правило, був результатом каяття або смутку людини, коли вона відчувала потребу в Божій милості та підтримці. Даючи Мойсею повеління щодо Дня очищення (Йом Кіппур), Бог велить народу «впокоряти душі» свої (образний вислів, що також означає «піст»), для того щоб очиститися (Лев. 23-27, 29). Езра проголосив піст, щоб упокоритися перед лицем Бога і *«просити від Нього щасливої дороги»* (Езд. 8:21). Давид постом заступався перед Богом за своїх друзів, які згодом зрадили його: *«Як вони хворували були, зодягався в верету, душу*

свою мучив постом» (Пс. 35:13). Розкаюючись перед Богом у гріху, той самий Давид сказав, що *«постом ... виплакав душу свою»* (Пс. 69:11).

Отож, читаючи ці та багато інших текстів у Старому Заповіті, бачимо, що Божі люди та Ізраїльський народ у цілому постилися, аби отримати прощення гріхів, uzдоровлення або зцілення, захист від небезпеки або ворогів.

Природа та тривалість посту

Піст у Старому Заповіті зазвичай супроводжувався повним утриманням від їжі. Приміром, піст у Ніневії після проповіді Йони проходив без їжі та води, тому що цар видав указ: *«Нехай не покуштують нічого ані людина, ані худоба, худоба велика чи худоба*

ПІСТ У СТАРОМУ ЗАПОВІТІ

*дрібна, нехай вони не па-
суться, і нехай не п'ють
води! І нехай покривають-
ся веретами та людина й
та худоба, і нехай сильно
кличуть до Бога...»* (Йона
3:7-8). Перед загрозою
в обличчі Гамана Естер
також просить свій на-
род: *«Постіть за мене, а
не їжте й не пийте три
дні, ніч та день. Також
я та дівчата мої буде-
мо постити так»* (Ест.
4:16). Мойсей не їв хліба
та не пив води протягом
сорока днів (Повт. 9:9);
але такий піст (як і піст
Ісуса) дивним чином
підтримував Сам Бог.
Водночас Даниїл під час
посту упродовж трьох
тижнів не їв тільки лібобої
страви та м'яса, не пив
вина (Дан. 10:2-3), тому
можна припустити, що
він їв певні легкі страви
та пив воду.

Як згадувалося вище,
піст міг тривати **сорок
днів**, як у Мойсея (Вих.
34:28; Повт. 9:9). Багато
богословів також вважа-
ють, що Ілля дорогою до
гори Хорив також не їв і
не пив упродовж сорока
днів (1Цар. 19:8). **Сім
днів** тривав піст після
похоронів Саула (1Сам.
31:13). Коли захворіла
дитинка Давида, він та-
кож постився сім днів,
аж доки вона не померла
(2Сам. 12:16-20). Перед
тим як з'явитися перед
царем, Естер просила
народ постигтися **три
дні**, включаючи день і
ніч (Ест. 4:16). Частіше
всього піст тривав **один**

день — зранку до вечора.
Наприклад, коли воюва-
ли між собою Ізраїль та
Веніамін, то Ізраїльтяни
постили один день (Суд.
20:26). Під час чергової
війни з филистимлянами
Саул сказав: *«Проклятий
той чоловік, що буде їсти
хліб до вечора, поки я
німщуся на своїх воро-
гах»*. І весь той народ
не їв хліба» (1Сам. 14:24).
Коли Давид та його люди
почули про смерть Са-
ула, то *«голосили вони
й плакали, та постили
аж до вечора»* (2Сам.
1:12; 3:35). Цікаво, що в
Старому Заповіті навіть
є згадка про піст царя
Дарія протягом **однієї
ночі**, коли Даниїла було
вкинуто до лев'ячої ями
(Дан. 6:18).

Отож у Старому За-
повіті ми бачимо, що
залежно від обставин
тривалість посту була
різною — від одного до
сорока днів.

Обставини посту

У Старому Заповіті
згадуються досить різні
обставини посту — війна,
хвороба, каяття тощо,
— які можуть слугувати
прикладом і для нас.
Майже у всіх випадках
Бог зважав на піст окре-
мих людей або ж цілого
народу і задовольняв
їхні потреби частково або
повністю.

**Каяття і потреба в
Божому прощенні.** У
Старому Заповіті є прик-
лади, коли люди пос-

тилися, щоб отримати прощення від Бога за свої гріхи або ж благали Його, щоб Він простив гріхи іншим людям. Після того як Ахав почув пророцтво від Іллі про свою смерть та лиха на його сім'ю за всі прогріхи перед Богом, «роздер він шати свої, і зодягнув на тіло своє веретище, і постив, і лежав у веретищі, і ходив сумовито». Бог, зважаючи на піст Ахава, сказав Іллі: «За те, що він упокорився перед Моїм лицем, не наведу Я лиха за його днів, за днів його сина наведу Я те лихо на його дім» (1Цар. 21:27-29). Ніневітяни постилися, благаючи Бога про прощення, щоби Він не знищив їхнього міста, і Бог почув їхні моління, що супроводжувалися постом (Йона 3:4-10). Звертаючись до молодого покоління на Моавських полях та попереджаючи народ, аби він не робив собі ідолів, Мойсей згадує: «Внав я перед Господнім лицем, як перше, сорок день і сорок ночей хліба не їв і води не пив, за весь ваш гріх, що згрішили ви, як чинили зло в очах Господа, щоб Його розгнівити» (Повт. 9:18). Даниїл також постився, благаючи Бога простити народу Ізраїльському: «...і звернув я своє обличчя до Господа Бога, прохати з молитвою та з благаннями, у пості, у веретищі та в попелі» (Дан. 9:3).

Небезпечна ситуація. Перед небезпекою Едо-му Йосафат злякався та «постановив звернутися до Господа. І він проголосив піст на всю Юдею» (2Хр. 20:3). Бог дав йому перемогу та мир. Езра, ведучи народ Ізраїлю з полону на батьківщину, проголосив піст, аби Бог захистив їх у дорозі (Езд. 8:21). Коли Гаман готував розправу над євреями, «в

кожній окрузі та місці, куди доходило слово царя та його закон, були для юдеїв велика жалоба, і піст, і плач, і голосіння, а веретище та попел були ложем для багатьох» (Ест. 4:3).

Хвороба та смерть. Як уже вище згадувалося, Давид постився, коли його син від Вірсавії захворів та помер (2Сам. 12:16-23). Давид також постився, коли дізнався про смерть Саула та його сина Йонатана (2Сам. 1:12).

Особливі дати. Ізраїльтяни також дотримувалися та продовжують дотримуватися посту, згадуючи всі ті лиха, які пережив їхній народ та Єрусалим. Наприклад, *десятий день десятого місяця*, коли Навуходоносор взяв в облогу Єрусалим (2Цар. 25:1); *дев'ятий день четвертого місяця*, коли був зроблений пролом у мурі Єрусалима (2Цар. 25:3-4); *другий день сьомого місяця*, коли був вбитий Гедалія (2Цар. 25:23-25), та інші пам'ятні дні згідно з єврейським календарем.

Особливі умови посту

За певних обставин піст може перетворюватися на ритуал або «духовне шоу». Про це

особливо попереджував пророк Ісаї в 58 розділі. Народ постився, але Бог не почув їхніх благань (58:3а), тому що їхній піст мав неправильну мету. Бог говорить: «У день посту свого ви чините волю свою, і всіх ваших робітників тиснете! Тож на сварку та заколот постите ви, та щоб кулаком бити нахабно» (58:3б-4). Викриваючи грішні мотиви такого посту, Бог застерігає Ізраїльський народ, щоб вони радше покаялись і змінили свою поведінку, перш ніж постити: «Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його: розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розірвати? Чи ж не це, щоб вломати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? Що як побачиш нагого, щоб вкрити його, і не схватися від свого рідного? ... Тоді кликати будеш і Господь відповість» (58:6-9).

Від цих самих речей Бог застерігав Ізраїль і через пророка Захарію в 7-му розділі, вказуючи на те, що при певних умовах Бог посту не приймає: «Якщо ви постили ... чи то ви постили для Мене? ... чи ж то не собі ви їсте й не собі ви п'єте?» (7:5-6). Аби піст був прийнятний Богом, народ мав виконати певні умови:

«Судіть суд по правді, і чиніть один одному милосердя та милість. А вдови й сироти, чужинця та вбогого не гнобьте, і не думайте зла один одному в серці своєму!» (7:9-10). Однак народ Ізраїльський не послухав Бога, тому, незважаючи на їхній піст, Він каже, що «сталося, як Я кликав, то вони не слухалися, так вони будуть кликати, та не буду Я слухати, каже Господь Саваот». Унаслідок цього Бог розпо-рошив «їх по всіх народах, які не знали їх, а Край був спустошений по них, так що не було такого, хто б переходив чи вертався, і вони зробили улюблений Край спустошенням» (7:13-14).

Розкаюючись у певних гріхах, ми також можемо поститися і просити про Божє прощення. Ми також можемо поститися, коли відчуваємо, що нашою душею оволодівають пристрасті і ми стаємо близькі до того, щоб згрішити. В такий час Бог підкріплює нас Своєю силою і дає нам Своє Божєстvenне натхнення, щоб ми могли заспокоїтися в Ньому. Ми можемо звертатися до Бога з постом у найрізноманітніших обставинах: під час загрози від наших недоброзичливців, у хворобі, згадуючи певні сумні події нашого життя або життя народу чи церкви тощо.

Водночас Ісаї 58 та Захарія 7 навчають нас дуже важливого духовного принципу: піст не замінює нашого послуху Богові в щоденному ходженні перед Ним. Отже, якщо ми бажаємо, щоби Бог зважив на наш піст, ми маємо, насамперед, навчитися шукати та виконувати Його волю... ▣

Якщо ми бажаємо, щоби Бог зважив на наш піст, ми маємо, насамперед, навчитися шукати та виконувати Його волю.

«...ЩОБ ВАШ ГОЛОС БУВ ПОЧУТИЙ НА ВИСОЧИНІ»

Михайло
ІЛЮК,
пастор,
голова ООЦ ЄХБ
Рівненської
області

У продовж двох тисячоліть Церква Ісуса Христа протистояла багатьом різним атакам диявола. Сатана, з особливою лукавістю пускаючи свої вогненні стріли, хотів назавжди зруйнувати духовний дім. Його зброєю були і єретичні вчення, і лжепророки. Багато філософсько-християнських наук спрямовували свої докази, що заперечували віру в богонатхненність Біблії — єдиного Слова Божого.

Різні диктатури ставили за мету знищити віруючих. Стріли лукавого влучали і в серце Христового Тіла, внаслідок чого виникали внутрішні проблеми, такі як поділення християн і відсутність єдності. А це, звісно, аж ніяк не збудовувало віруючих у Господа Ісуса Христа. Та, незважаючи на всі нападки диявола і його демонічних сил проти Церкви, Господні слова залишилися істинно-непорушними: *«Побудую Я Церкву Мою і ворота пекла не подолають її» (Мт. 16:18).*

Якщо простежити стратегію диявола у боротьбі з Божими дітьми, то можна побачити, що протягом майже всього існування Церкви він застосовує одну незмінну тактику. Вона полягає у тому, щоби духовне служіння Богові перетворити на мертву релігію та обрядовість, позбавлену духовної сили. Ось чому й апостол Павло написав, що особливо в останні часи *«люди будуть мати вигляд благочестя, але сили його відреклися» (2Тим. 3:5).*

Аби цю думку підтвердити, не потрібно заглиблюватися в історію, варто лишень поспілкуватися

з пересічними українцями. Один із них на запитання «Що таке Церква?» відповів мені: «Це певна архітектурна споруда з дерева, цегли або скла». Але чи так це згідно з Біблією? Отож запитую далі: «Ви охрещені?» — «Так!» — «Коли?» — «Будучи немовлям». — «А що таке хрещення?» — «Не знаю». Бачачи, що діалог не має сенсу, я просто ставлю чергове запитання, що спонукує людину замислитися над духовними речами: «А чи багато ви робите речей і при цьому не знаєте та й не розумієте, що робите?»

Ще на думку спала одна ілюстрація. Якось запитав незнайому жінку: «Ви молитесь?» У відповідь почув же: «Так, у мене є Молитовник». — «Я не запитував, чи є у вас Молитовник, а чи молитесь ви до Бога, чи дякуєте Йому, просите щось, виливаєте Йому своє серце, як написано в Біблії». Тоді люди зазвичай відповідають: «Ні, я так не вмію». На щастя, багато із них щиро просять навчити їх молитися.

Запитати б сьогодні християн: «Чи молитесь і поститеся ви? І чи, взагалі, знаєте ви, що таке піст?» Певна частина людей, мабуть, сказала б, що все-таки поститься. А от щодо самого посту, напевно, пролунала б така відповідь: «Це — певне обмеження в їжі». Та коли люди з подібною думкою про піст починають читати Біблію, то з великим подивом кажуть: «А я й не думав(ла), що піст — це...» І починають уже правильно витлумачувати його значення.

Отож, що таке піст? Пропоную звернутися до Слова Божого і прочитати з нього кілька біблійних істин щодо посту. Читаючи книгу пророка Ісаї 58 розділ, бачимо, що Сам Бог відкидає лицемірний піст.

Євреї постились, але при цьому забули єдину правильну мету посту: *«... щоб... голос був почутий на височині»*. Отже, піст завжди тісно пов'язаний, навіть переплетений, із молитвою та особливими проханнями. Прочитайте Книгу пророка Йони і запитайте жителів міста Ніневії, починаючи від царя, вельмож і закінчуючи простими людьми і навіть дітьми: «Чому ви поститеся?» Вони дадуть вам чітку й однозначну відповідь: «Щоби Бог почув на височині

Піст, що супроводжується посиленою молитвою, виражає упокорення перед Богом. Постити — означає упокорювати душу свою.

наше покавання, помилював нас і не зруйнував міста». Прочитайте Книгу Естер і запитайте євреїв, чому вони постяться. Знову ж вони чітко скажуть: «Щоби Бог побачив із височини, почув нашу молитву і захистив нас». Тобто, щоб отримати благодать від Господа, відповідь на молитву, потрібно набутися особливого смирення серця і духу. А піст — це найсильніший, наймогутніший спосіб, аби впокорити горду людину. Ми маємо зрозуміти, що те, чого просимо у Бога, ми не заслужили, але завдяки посту чекаємо на виявлення Божої сили через Його Божественну благодать.

Отже, я хочу отримати від Бога благодать. Тому я маю в молитві і пості прийти до Бога з проханням. Наведу приклад, даруйте, що дещо примітивний. Коли ми ідемо до певного високого чиновника, щоби просити допомоги, то певним чином готуємось. Якщо ми готуємось до зустрічі з людиною вищою за статусом, то наскільки ж підготовленими маємо бути, коли приходимо в молитві і пості до Самого Бога? Отож, як підготуватися? Людина має зробити три кроки, перш ніж розпочати піст. Знову повертаємося до 58-го розділу Книги пророка Ісаї і з першого по восьмий вірш знаходимо ці істини.

Перший крок — це покавання, сповідання у своїх гріхах. Ми готуємось прийти до абсолютно Святого Бога, тому повинні бути чисті перед Ним.

Другий крок — це примирення зі всіма людьми. Можливо, навіть із тими, перед ким ви не завинили, але вони щось мають проти вас. Постарайтеся порозумітися, примиритися, простити, тому що Бог є Бог миру, і коли ви готуетесь прийти до Нього, у вашому серці має бути спокій.

Третій крок — починайте робити добрі справи. Ви хочете отримати добро від Господа, а самі його не робите. Нагодуйте голодних, виявіть милосердя, гостинність.

Отже, щоб прийти зі своїм проханням у молитві з постом до Самого Господа Бога, необхідно: сповідати свої гріхи, примиритися і робити добрі справи.

Я не хочу закінчити свою статтю цими істинами. Відкрию ще одну досить відому істину

щодо посту. Піст і молитва — це служіння Богові; це не один раз випросити благодать у Бога і відповідь на певну потребу, а постійне служіння Господу. Як гарно написано в Євангелію про Анну, вдову вісімдесяти чотирьох років, яка служила Богові вдень і вночі постами і молитвами (Лк. 2:37). Я дивуюся і захоплююся цією старенькою жінкою-пророчицею, її силою, служінням і посвяченням Богові. Зверніть увагу: і вдень, і вночі молилась і постилась.

Любий пасторе Церкви Христової, скільки таких стареньких чи молодих є в церкві, в якій ти звершуєш служіння? Чим займаються пенсіонери в церквах обласних християн-баптистів Рівненщини тільки одиниці літніх людей на рік приходять до Господа і приймають хрещення, а здебільшого кається молодь і люди середнього віку? Можливо, тому, що немає подібних біблійних Анн, котрі в старості вдень і вночі постами та молитвами служать Господу і благають про пробудження та покавання людей похилого віку.

Зверніть увагу, що написано в 38-му вірші другого розділу Євангелія від Луки про Анну: *«Вона... говорила про Нього (Христа) всім, хто визволення Єрусалиму чекав»*. Анна, жінка похилого віку, вдова, пророчиця, вдень і вночі служить Господу і проповідє про Христа. Ось приклад служіння Богові!

Постійне служіння постами і молитвами — це міцні «коліна» Тіла Христового, Його Церкви. Святий Апостол Павло в Першому посланні до коринтян 12:27 пише, що Церква — *«Тіло Христове, а зосібна — ви члени»*. В тілі повинні бути міцні коліна, і я переконаний, що ними є брати і сестри, які посвячено служать Богові постами і молитвами день і ніч, щоб Церква стояла непохитно на фундаменті Слова Божого, щоб Церква була живою і рухалася, йшла до людей з проповіддю Євангелія про Христа і добрими справами. Ось для чого потрібні міцні «коліна» — піст і молитва.

Закінчити хотів би величними словами Самого Бога про силу посту: *«Тоді кликати будеш — і Господь відповість, будеш кликати — і Він скаже: Ось Я!...»* (Ісаї 58:9) □

ШАНС НА ПЕРЕМОГУ ДУШІ

В книзі Біллі Грема «Дух Святий» є історія про ескімоського рибалку, котрий навчив своїх двох псів (білого та чорного) змагатися між собою. Щосуботи на міський майдан цей чоловік виводив собак, аби влаштувати видовище. Люди полюблили спостерігати за боротьбою тварин — і щоразу укладали між собою парі, який же пес виграє двобій. Спрогнозувати щось заздалегідь було складно — адже однієї суботи переможцем ставав чорний, а іншої — білий пес. Проте, як це не дивно, власник завжди знав, хто отримає перемогу. Якось друзі ескімоса попросили розкрити таємницю своєї прозорливості — і рибалка відповів: «Таємниці нема. Просто щоразу перед двобоєм я одного морю голодом, а іншого — добре годую. Той собака, котрий ситий, виграє, адже він фізично сильніший».

У такому ж суперництві постійно перебувають і дві людські природи: духовна та тілесна. З історії про ескімоса стає зрозуміло: перемагає та природа людської сутності, яка буде краще нагодована, про яку більше турбуються. Якщо ми хочемо, щоб духовна природа перемагала тілесну, то маємо постійно про неї дбати, даючи поживу для душі: читати Біблію (Слово Боже — це духовний хліб, молоко, мед), запам'ятовувати тексти напам'ять, відвідувати церкву і підкріпляти свій дух проповідями, співом, молитвами тощо. Тілесну ж природу варто смирати голодом, тобто, постом. Погодьтеся, у нас, християн, часто трапляється навпаки. Ми дуже турбуємося про тілесну природу, леліємо її, годуємо, як мінімум, тричі на день чимось смачненьким; одягаємо, створюємо комфортні умови для проживання та відпочинку. Все для нього — для нашого любого тіла. Воно, звісно, й нічого, тільки ж при цьому доречно замислитися, а скільки часу впродовж доби дбали про нашу духовну природу, яка є вічною, а не тимчасовою, на відміну від тілесної?

Тілесна природа знущується над новонародженою духовною, і для того, аби покласти цьому край, дуже раджу кожному християнину якомога частіше вести своє фізичне тіло в пустелю, щоб приборкати її норовисту сутність постом та молитвою. Якщо цього не робитимемо, тоді тіло пануватиме над духом. *«Браття... живете за тілом, то маєте вмерти, а коли духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити»* (Рим. 8:12-13). Звісно, важко християнину перемогти свою тілесну природу, своє горде «я», проте силою Божою, силою Духа Святого, через піст і молитву це — можливо, це — реально. □

Любомир
ТУРЧАК,
пастор
рівненської
церкви «Бла-
годать»

Усе життя ми до чогось прагнемо. Коли ж досягаємо певних успіхів, не зупиняємося, а йдемо вперед. Ми щоразу волимо підкорити все нові і нові вершини. Звісно, кожен вибирає те узгир'я, яке, на його думку, зможе подолати.

Якщо ж бути конкретнішим, то у кожного справжнього християнина є, так би мовити, духовні вершини. Це можуть бути як вершини успіху, так і вершини випробувань.

ПІСТ ЧИ ГОЛОДУВАННЯ?

І в одному, і в другому випадку цей шлях потрібно пройти. Якщо під час підкорення вершини благословінь потрібно лишень пильнувати, аби, бува, не спіткнутися, то під час здолання перевалів нещастя слід напружувати останні сили, щоби просуватися крок за кроком до омріяного фінішу. В останньому випадку молитва, як ніколи раніше, йде пліч-о-пліч із християнином. Коли ж вершина здається недосяжною чи нездоланною, тоді молитва стає ще гарячішою і, зрештою, християнин вдається ще й до посту.

Ось ми і прийшли до пункту, навколо якого у сучасному християнстві є чимало міфів. Піст: що це? Утримання від їжі на визначений термін чи щось інше, чим зазвичай (або ж через незнання)

нехтують віруючі люди? Чому християни нехтують духовною дисципліною або ж практикують її «за компанію», мовляв, у церкві оголосили? Чому сьогодні піст — таке рідкісне духовне явище?

Як на мене, все це тому, що люди неправильно розуміють суть посту. Очікування від часу, проведеного у пості, найнеймовірніші. Словом, християнин хоче завдяки посту почути голос Божий, а в результаті по закінченні відчувається так, немовби упродовж дня просто голодом мордував своє тіло. Як наслідок, народжуються нарікання: «Господи, таке християнство мені не до снаги, тепер навіть думаю, чи потрібне воно мені взагалі?»

На противагу цьому на думку спадають спо-

гади одного пастора про благословіння від життя з Господом. «Це було кілька років тому, — розповідав він. — Я переживав за село, в якому народився. Віруючих там називали чомусь сатаністами, а односельці, між тим, співалися на очах. У глибині серця я відчув, як Бог закликав мене щосереди постити і молитися за своє село. Зараз у моєму рідному куточку є церква. Алілуя! Тепер, коли є потреба, я неодмінно пошу».

Це — один із очевидних результатів істинного посту. Ще можу навести як приклад людини посту Джона Веслі (англійський протестантський проповідник кінця XVIII століття, один із засновників разом із Джорджем Уайтфілдом методизму). Веслі та його прибічники не захотіли вдовольнитися

тим, що мали у стосунках із Богом та в духовному житті, тому почали практикувати двічі на тиждень піст. І ось результат: через Джона Веслі Бог зробив велику духовну реформу в Уельсі.

Любий читачу, а ти практикуєш таку сильну духовну дисципліну у своєму духовному житті, як піст і молитва?

«Я часто був... у голоді й спразі...»

Два дуже коротких, але влучних слова — голод і спрага. Вони дуже споріднені і водночас дуже чужі. Ці слова повинні розкрити нам суть порушеної теми і подарувати надію на продуктивне практикування посту та молитви. Апостол Павло в Другому посланні до

коринтян 11:26-27 говорить про дві цікавих речі: він був у голоді і — часто в пості. Звідси можемо зробити висновок, що між тим, що людина голодує і постить, є різниця.

Отже, не будь-яке утримання від їжі вважається постом. Це не означає, що кожного разу, коли людина не їсть, вона постить. У чому ж розпізнається те, що людина голодує, а не постить?

Одного разу я почув фразу від християнина, яка мене спантеличила: «Сьогодні зранку не встиг поїсти, значить, буду в пості!» Це не піст, а яскравий приклад нетривалого голодування. Апостол Павло дуже часто не мав можливості їсти, однак він не називав це постом. Отже, він голодував.

Коли я опановував професію психолога, зі мною навчалося дві жіночки, котрі щосереді нічого не їли. Це вони називали очищенням організму. Та чомусь віруючі такий стан називають постом.

Християнство дивиться крізь пальці на ще одну оманиву думку про піст. Приміром, звучить оголошення, що завтра в церкві день посту. І ось усі члени церкви починають вірити, що вони автоматично перебувають у пості. Який великий обман! Це щось схоже на те, як повірити, начебто я американець, якщо живу в США, хоча насправді тільки емігрував туди. Так, ви можете в цей день навіть нічого не їсти і не пити, проте це не означатиме, що ви постите. Не обманюйтесь, брати мої любі!

«...був... часто в пості...»

Чим тоді відрізнявся день, коли апостол Павло голодував і коли він постив та молився?

Давайте розпочнемо з аналізу однієї події, яка була пов'язана з постом апостола Павла (Дії 27:9-11; 18:21): «А як часу минуло багато, і була вже плавба небезпечна, бо минув уже й піст, то зачав Павло радити, говорячи їм: «О мужі! Я бачу, що буде плавба з перешкодами та з великим уцербком не лиш для вантажу й корабля, але й для наших душ». Та сотник довіряв більше стерничому та власникові корабля, ніж тому, що Павло говорив... А коли довгі дні не з'являлось ні сонце, ні зорі, і буря чимала на нас напирала, то останню надію ми втратили, щоб нам урятуватись... А як довго не їли вони, то Павло став тоді серед них і промовив: «О мужі, тож треба було мене слухатися та не відпливати від Криту, — і обминули б були ці терпіння та шкоди».

Із цього уривка та й на підставі всього Писання ми можемо побачити ряд принципів, які вказують на різницю між постом і голодуванням.

Отже, піст — це, насамперед, повне утримання від будь-яких бажань плоті з метою її впокорення, а також обов'язкове перебування в читанні Біблії та молитві. Тіло ж при цьому не отримує їжі. «Не вхилийтесь одне від одного, хіба що дочасно за згодою, щоб бути в пості та молитві, та й сходьтеся знову докупі, щоб вас сатана не спокушував вашим нестриманням» (1 Кор. 7:5).

Коли проаналізувати біблійні події, які пов'язані з постами людей, то ми бачимо чіткий ланцюжок певних засад:

Для посту виділяти **конкретний день** або декілька днів наперед. Наприклад, піст апостола Павла тривав чотирнадцять днів, Естер оголо-

сила піст на три доби.

З Біблії ми бачимо, що піст слугує конкретній цілі — **упокорення людини** (смирнення перед Господом). «І проголосив я там піст, над річкою Агавою, щоб упокорятися нам перед лицем нашого Бога» (Езд. 8:21), «...бо Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать!» (1 Петр. 5:5).

Піст повинен мати **конкретну ціль**. Неможливо спілкуватися з людиною відразу на кілька тем. Ми спочатку спілкуємося на одну тему, доки все не вирішимо, а пізніше обговорюємо іншу. Так само має бути й у взаєминах із Господом. Проте дуже часто християни хочуть за один день вирішити з Богом усі питання, які їх турбують. Це — великий абсурд.

Пригадую, як члени рівненської церкви «Благодать» поїхали в табір, у програму якого був включений один день посту. Піст мав дві конкретні цілі: подвоєння членів церкви за рік і подвоєння служіння, зокрема започаткування праці з наркозалежними. Того ж вечора у табір приїхав Олег Бешта, активний член Острозької церкви, котрий до того ж мав досвід роботи з наркозалежними людьми. Саме через цю людину Бог одразу дав відповідь на одне з прохань. А за рік виконалось і друге прохання — церква подвоїлася. Слава Богові!

Коли в нас є конкретна ціль, то Бог конкретно відповідає. «І проголосив я там піст, над річкою Агавою, щоб упокорятися нам перед лицем нашого Бога, щоб просити від Нього щасливої дороги для нас і для дітей наших та для всього нашого маєтку, бо я соромився просити від царя війська та верхівців, щоб помагали нам

у дорозі проти ворога, бо сказали ми цареві, говорячи: «Рука нашого Бога на добро для всіх, хто шукає Його, а сила Його та гнів Його — на всіх, хто кидає Його!» І постили ми, і просили нашого Бога про це, і Він дав нам ублагати Себе» (Езд. 8:21-23).

Піст оголошують для того, щоб **почути Бога**. Приміром, у нас є проблема, яку необхідно вирішити. Аби почути Боже розв'язання цієї проблеми, оголошується піст. Я твердо переконаний: якби кожен християнин це усвідомив і пережив, то піст став би особливим благословінням і практикою в житті сучасних віруючих людей. На жаль, багато з них кажуть: «Піст — це не модно, не сучасно, це — прерогатива літніх людей».

Любі християни, ви хочете чути Бога і бути Ним керованими? Тоді вам треба частіше практикувати таку прекрасну духовну дисципліну, як піст та молитва. Всі біблійні персонажі, котрі постилися, чули голос Божий. І всі вони отримували позитивні відповіді, крім Давида, який вперто переконував Бога у зворотному (2 Сам. 12:16). «Бо ночі цієї з'явився мені Ангел Бога, Якому належу й Якому служу, та і прорік...» — так через Ангела Бог промовив до апостола Павла під час посту, коли він не знав, як йому діяти.

Отож від того, що людина не їсть, вона духовнішою не стає! Людина стає духовнішою тоді, коли робить Бога своєю розкішшю: «Хай Господь буде розкіш твоя, — і Він здійснить тобі твого серця бажання!» (Пс. 37:4). А розкіш у Господі — це особливо тісні взаємини з Ним, яких можна досягнути зокрема через піст. ▢

ОЗНАКИ ПСЕВДОПОСТУ

Якщо під час посту ми не ставимо за мету досягти духовних цілей і якщо повністю не зосереджені на особистості Бога, ми ніколи не зрозуміємо всіх переваг цього виду духовних вправ і не отримаємо від нього ніякої користі.

Володимир
ДОБРОЧИН-
СЬКИЙ,
пастор
церкви
с. Бронники

Тема, порушена часописом, є досить важливою і водночас складною. Незважаючи на легкість тлумачення (як то може видатися на перший пог-

ляд), розуміння сенсу посту (відмова від їжі заради духовних цілей, щоби досягти більш високого рівня духовного розвитку та пізнання Бога і Його волі для свого життя), кожен християнин по-різному ставиться до питання дотримання посту в своєму житті.

Чи поститеся ви? Як часто? Наскільки правильно це робити? Що сказано про це в Біблії? Ці та подібні запитання хвилюють багатьох християн. Упродовж багатьох років християнські автори мало досліджували цю тему, і тільки недавно інтерес до неї почав зростати. На конференціях, присвячених проблемам християнського життя, все частіше порушуються питання на зразок: «Чи потрібно нам більше часу проводити в пості?», «Чи є піст невід'ємною частиною Нового Заповіту?», «Значення посту в житті християн і в церковному служінні» тощо.

Джон Уеслі одного разу сказав: «Одні піднесли релігійний піст вище за Писання і будь-який здоровий глузд, інші ж повністю ігнорують його». Справді, є велике розмаїття думок у цьому плані. Оскільки католики, православні та мусульмани аж надто часто постяться, протестанти вдалися до іншої крайності і почали рідко поститися, або ж взагалі уникають посту.

Господь нас, християн, наділив могутньою зброєю (піст та молитва) в боротьбі з силами зла і темряви. Тому не дивно, що сам диявол найбільш зацікавлений в тому, щоб роззбавити нас або спрямувати на неправильний шлях. Ми чудово розуміємо, чому так буває, і хто стоїть за тим, що абсолютно добре та блага люди можуть спотворити, позбавити істинного змісту. Це, до речі, стосується і посту. Він, трапляється, вироджується в зовнішню (я б сказав, ритуальну) дію, за якою не стоять щирі та сердечні наміри. В Книзі Ісаї 58:3-5 Бог вказує на гріх такого посту.

Піст заповіданий Богом. Він має бути витриманий. Ціль його визначена Христом. Але в Біблії ми зустрічаємо і «піст» лицемірів, є приклади також нечестивого «посту». Хто ознайомлений із Біблією, пам'ятає про «піст і молитву», які призначила Єзавель, щоб звинуватити Навота і засудити його на смерть; або «піст», закладений ворогами апостола Павла, з тим, аби вбити його.

Для тих, хто щиро прагне зрозуміти, що таке піст, варто знати загальноприйняті псевдопоняття про нього, з тим аби уникнути формальностей, які не приносять ніякої користі, а навпаки, завдають шкоди.

Піст завжди має духовні цілі, але він за жодних обставин не повинен привертати уваги інших, про що говорив Господь Ісус в Євангелію від Матвія 6:17-18. Господь закликає нас стежити за собою, за тим, як ми поведимося на людях, щоб, бува, не робити чогось з неправильною мотивацією. Бог особли-

во наголошує і застерігає нас не робити явно на людях трьох речей:

✓ не слід давати милостиню, щоб всі бачили це (Мт. 6:2);

✓ не слід молитися напоказ (Мт. 6:5);

✓ не слід поститися напоказ (Мт. 6:16).

Знаючи схильність людини робити подібні речі не для слави Божої, а заради того, щоб викликати в інших захоплення та повагу до себе, Ісус Христос, аби зберегти серця чистими, вважав за потрібне передбачити запобіжні заходи, щоб допомогти людям не робити щось, керуючись хибними намірами, оскільки нагорода буде відповідати мотивації. Тобто, якщо людина щось робить, аби лишень привернути до себе увагу, то ця увага і стане її єдиною нагородою. Фарисеї любили молитися публічно, напоказ — так, щоб всі бачили, які вони духовні. Ісус засуджував таке лицемірство і закликав церкву бути обережною та не наслідувати їх приклад. Але чому Ісус включив до списку того, що слід робити таємно, і піст? Адже більшість людей взагалі не задумується над значенням посту.

Називаючи істини про піст, Господь хоче захистити нас від схильності до самоправедності. Для багатьох причина і ціль посту є не зовсім зрозумілими, тому Ісус застерігає нас, щоб ми не впали в оману і не намагалися показати іншим свою праведність. Аби добре зрозуміти, що таке піст, нам важливо зрозуміти, що не є постом.

ДУХОВНИЙ ПІСТ — ЦЕ:

• не послуга або жертва, яку ми приносимо Богові.

Піст даний Богом на користь тому, хто поститься. Він дав його нам, аби допомогти зрозуміти Його волю, отримати Його прекрасне відкриття і керівництво для нашого життя і служіння. Якщо ж під час посту ми не ставимо за мету досягти духовних цілей, не зосереджуємося на Бозі — від такого посту не чекаймо ніякої користі.

• Не показ власної праведності.

• Не засіб маніпуляції Богом.

Деякі християни, можливо, думають, що піст можна використати як бездоганний спосіб, щоб схилити Бога на свій бік, щоб змінити Його волю. Ви неодмінно розчаруєтеся у своїх намірах, оскільки Бог ніколи не обіцяв нічого подібного.

• Не досягнення цілі зниження ваги або очищення організму від шлаків.

• Не лікувальне голодування.

Так може думати тільки той, хто далекий від Бога і повністю одержимий турботою про зовнішній вигляд.

Наостанок хочу звернути увагу на практичний бік посту. Чи вважається постом обмеження в прийнятті їжі? Чи означає піст обмеження в споживанні жирів чи м'яса? Чи має бути повна відмова від їжі?

Із Біблії ми дізнаємося про три види посту, кожен із яких включав утримання від їжі.

Частковий піст — це обмежене вживання їжі, а не повна відмова від їжі і води. Саме так постилися Даниїл та його троє друзів: «... десять день нехай дають нам із ярини, — і ми будемо їсти, та воду — і будемо пити» (Дан. 1:12).

Піст — це, насамперед, повне утримання від будь-яких бажань плоті з метою її впокорення, а також обов'язкове перебування в читанні Біблії та молитві. Тіло ж при цьому не отримує їжі.

Цей вид посту може бути корисний для фізично слабких людей, які не можуть повністю утримуватися від їжі. Частковий піст може бути корисним і тоді, коли обставини та обов'язки не дозволяють поститися довше. Для тих, хто ніколи не постив, це може бути початком, за котрим настане звичайний піст. Маючи оновлений розум і допомогу Духа, ми можемо вибрати піст, який найкращим чином відповідає нашим потребам та обставинам.

Звичайний піст допускає утримання від усякої їжі, але не від води: «І постив Він [Ісус] сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів» (Мт. 4:2). Тут нічого не сказано про утримання від води. В Євангелію від Луки 4:2 читаємо, що «... за тих днів Він нічого не їв...» Цей факт слугує підтвердженням того, що Ісус утримувався від їжі. Так зазвичай постився Божий народ в біблійні часи; так само і ми повинні поститися сьогодні.

Повний піст означає відмову від їжі і води. Виходячи з біблійних прикладів, народ Божий дотримувався повного посту лише під час надзвичайних ситуацій.

В одному випадку Мойсей приймав Закон від Господа, в іншому — був у глибокому сумі через гріх народу. Коли

Естер та її народіві загрожувало повне знищення, вона переказала Мордехаєві такі слова: «Іди, збери всіх юдеїв, що знаходяться в Сузах, і постіть за мене, а не їжте й не пийте три дні, ніч та день. Також я та дівчата мої будемо постити...» (Ест. 4:16). Ездра, зіткнувшись із гріховністю народу, «... хліба... не їв і води не пив...» (Езд. 10:6). Савл після зустрічі з Ісусом «три дні... і не їв, і не пив» (Дії 9:9).

Ці люди вийшли зі складних ситуацій сповнені великою силою та збагачені особливим благословінням. У всіх вищезгаданих випадках піст сам по собі не заслуговував на Божу милість. Без щирого покаяння він не ефективний. Тож оскільки піст — це вияв внутрішнього стану серця, прагнення наблизитися до Бога, то у такому разі Всевишній іде назустріч людині і виявляє до неї Свою милість.

Духовний піст засновується на вірі. Ми постимося, оскільки довіряємо Богові, що Він, і тільки Він Один, може розв'язати наші проблеми. Тож коли у нашому житті виникнуть якісь незвичайні обставини, ми також можемо вдатися до повного посту. Підкорюючи бажання нашого тіла духові і волі, Бог, Який бачить таємне, спостерігатиме за боротьбою, яка вируватиме в нашій душі. □

«Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерти, і то смерти хресної...» (Фил.2:5-8).

Великий приклад

глядає покірливість як критерій досконалості особистості.

Августин Блаженний розумів покору як найважливіший засіб відродженої людини: «Першою, другою і третьою рисою характеру християнина повинна бути покірливість» (Як. 4:6).

Горді люди возносяться над іншими або намагаються підкорити їх собі. Але Слово Боже, єдиний авторитет, закликає нас ставати подібними до Христа Ісуса та радить нам розіп'ясти

ПОКОРИ

Володимир НЕСТЕРУК, пастор, перший заст. голови ООЦ ЄХБ Рівненської області

Апостол Павло майже у всіх своїх посланнях закликає Божих дітей у всьому наслідувати Ісуса Христа. У листі до филип'ян він звертає увагу на найвеличнішу рису Божого Сина, яку неодмінно мають практикувати християни, — покору нашого Господа і Спасителя. Апостол Павло у своєму великому упокорюванні називає себе навіть недолюдком і найменшим зі всіх апостолів. Таким є упокорювання великих побожних людей у Господній присутності!

А як може чимось величатися і гордитися в Божій присутності і в

товаристві подібних до себе убога духом людина? Адже не тільки ім'я християнина, але і ті здібності, якими Господь Бог обдарував нас, належать не нам, не нашому гордовитому еству, а нашому Творцеві.

Саме смиренням Божого Сина повинен бути зацікавлений кожен християнин. Думаю, не дарма Ісус сказав: «... і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий...» (Мт.11:29). Із прочитаного тексту дізнаємося, що Бог бажає, щоби ми постійно пізнавали сутність покірливості та досягали її у своєму житті.

Давайте звернемо увагу на покірливість як на християнську чесноту. Історія передає, що греки та римляни мали безліч списків добродішних людей, але їх аж ніяк не називали

покірливими.

Язичницька література відкриває нам ще один секрет: саме в сиву давнину слово «покірливість» означало боязливості та слабкості, а найпочеснішою рисою того часу вважали лише гординю людини.

Ісус Христос Своїм життям та вченням кинув виклик такій загальноприйнятій думці, і в кінцевому результаті слово «покірливість» набуло найвеличнішої добродішності. Він постійно звеличував цю цінну рису, яку виявляли люди.

Отож, якщо міркувати у цьому руслі, то прийдемо до висновку, що правдивої покори може досягти лише та людина, яка зустрілася з Господом, і саме в Ньому вона побачила всі свої гріхи та недосконалості, адже християнство роз-

наше горде «я» разом із пристрастями та пожадливостями. «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливостями та з пожадливостями» (Гал. 5:24).

Людина, котра все ще поклоняється своєму «я», не може жити за правдою, бо її «я» пробивається крізь «товщу» людського ества, аби бодай натиюком, але заявити про себе. А «я», як відомо, за природою горде, тому нічого спільного не може мати з людиною, яка живе згідно з волею Божою.

Скажіть, будь ласка, чи не себелюбство стає головною причиною багатьох розлучень? Коли егоїстичний дух проникає в церкву, то це неодмінно призводить до духовних хвороб. Не знаю, чи є така людина навіть серед віруючих, яка б сказала, що є віль-

ною від прояву свого тілесного «я». Думаю, саме через це апостол Павло підкреслював значення покори в житті кожного християнина.

Як же досягти покірливості?

Ісус Христос є єдиним прикладом смирення. Через це і апостол Павло веде нас до школи покірливості Ісуса, говорячи, що *«у нас повинні бути ті самі думки, що й у Христі Ісусі»*. Цей же апостол запевняє нас, що *«Христос, будши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним...»* Слово «подоба» чи «образ» означає дещо більше, ніж просто зовнішній вигляд. Образ — це віддзеркалення божественної природи в Ісусі Христі. У Посланні до колоссян апостол пише про Христа, що *«Він є образ невидимого Бога...»* (Кол.1:15).

За ту покору, яка була в Христі Ісусі, а ми читаємо про неї в листі до филип'ян, Бог звеличує Свого Сина. *«Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних»* (Фил.2:8-11). Так само Бог хоче звеличити кожну людину, але Він цього не може зробити, оскільки в нас не вистачає тієї покори, яка була у Христі Ісусі.

Бог готовий

благословляти, прощати, зцілювати за однієї умови — покора. *«Якщо... впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Мого, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та й вилікую їхній Край!»* (2Хр.7:13-14).

Що ж робити? Як позбавитися тієї непокори, нечистоти порочних дій? І в цьому питанні Бог поспішає на допомогу кожній людині.

Ісус знав потребу

Національна метеорологічна служба радить усім, хто під час шаленої грози опинився просто неба, сісти навпочіпки і охопити руками коліна. І тоді у випадку, якщо блискавиця вдарить поруч, буде менш вірогідно, що ваше тіло спрацює як провідник. Отже, максимальна безпека залежатиме від того, чи будете ви зберігати низьке положення тіла.

Те ж можна порадити й християнам, які опинилися посеред бурхливого шторму життя. Маємо не висовуватися, а схилитися низенько душею, тобто упокорити себе перед Господом. *«Господь зламаносердим близький, і впокорених духом спасає»* (Пс.34:19). Чому? Тому що через пихатість та непокірливість ми черствішаємо душею.

Інколи трапляється так, що нас майже збивають із ніг страшні зливи нещастя та колючі вітри негараздів. І щоразу, коли очі засліплює блискавка, ми відчуваємо спокуску вскочити й кинути навітки. Але зберігайте низьке положення тіла.

Смирення й Божий страх — найнебезпечніший спосіб перечекати грозу.

Своїх учнів, бачив їхні недоліки, розумів, що боротьби зло людина сама не спроможна, і тому Він дає пораду, кажучи: *«Цей же рід (гріховний) не виходить інакше, як тільки молитвою і постом»* (Мт.17:21).

Перебуваючи в пості та молитві, людина наближається до Бога, і тоді може виявити покору. Саме під час тісного спілкування з Богом у нас виникають ті самі думки, що і в Христі Ісусі.

З приводу порушеної

теми на думку спадає одна життєва історія. Якимось одним молодий чоловік попросив літнього чоловіка помолитися разом із ним, аби Бог послав йому покірливість. Схиливши коліна, дідусь почав молитву:

«Боже, пошли цьому панові з самого ранку випробування, а по обіді збільшуй їх удівчі». Чоловік перебив дідуся і скривджено промовив: «Я не просив вас молитися про випробування, а про покору, якої мені бракує».

На це літній чоловік відповів:

«Друже, запам'ятай, що досконала покора приходить після тяжких випробувань».

Ісус упокорив Себе, будши слухняним до смерті і смерті хресної. Христос не тільки відмовився від Божественної слави і став Людиною, але Він упокорив Себе настільки, що став на одну сходинку з грішниками і прийняв найтяжчі випробування, вмираючи на хресті. Він вибрав шлях покори, шлях страждань і шлях смерті. Про це Він сказав наперед Своім учням.

Отже, якщо ми хочемо звільнитися від гордині, себелюбства, егоїзму, то ми повинні частіше підніматися на Голгофу, і, дивлячись на смерть та муки Христа, через які Він виявив повну покору Своему Отцю, переймати Його особливу чеснотну рису — смирення — і практикувати її у своєму житті. □

Смирення... Як часто ми чуємо це слово від проповідників, вимовляємо його під час душеопікунських бесід, читаємо у різноманітній духовній літературі. Боюся, саме така його «загальноновживаність» зумовила те, що це слово децю втратило свою священну суть.

ПЕРЛИНА ХАРАКТЕРУ ХРИСТИЯНИНА — СМИРЕННЯ

Олена
ЯРМУШКО,
Перша
рівненська
церква

Говорячи, про біблійне упокорення, не хочеться власними роздумами надати сірості чи, скажімо, буденності значенню цієї надзвичайно глибокої за змістом християнської чесноти. Тому пропоную прочитати з Євангелія, що про це думає Творець смирення: «Бог противиться гордим, а смиренным дає благодать» (Як. 4:6). Чи побачили ви тут характеристики смиренної людини? Я, приміром, ні. Однак в око впадає інше: позитив, що, наче німб, прикрашає це слово. Проаналізуємо дослівно наведений вище вірш.

Отож «Бог противиться гордим...» Як ви ставитеся до спротиву з боку інших або ж до засуджень стосовно ваших вчинків, поведінки, можливо, навіть і смаків? Звісно, це нікому не до вподоби. А що говорити тоді, коли людині противиться Бог?! Це вже справа не абияка. Впливає

висновок, що гордість є негативною рисою людини, і тим-то небажаною в Божих очах.

«... А смиренным дає благодать». Ох, як же ми тішимося коли, до нас звернені слова: «На, бери, це тобі». Як приємно, коли нам щось дають! А коли дають незаслужено? Радості тоді немає меж. Уявіть лишень, смирення — це та риса, за яку Господь дає найпочеснішу нагороду — благодать, іншими словами, виявляє незаслужену милість. Що може бути кращим, аніж відчуття, що за нашими плечима стоїть Бог, коли нашим «дахом» є Всевишній, коли нам просто так щастить у житті, через те що Господь виконує обіцяне?

З прочитаного уривка можемо висновити, що біблійне смирення — це підкорення власного «Я» Божій волі. Це вияв власної неспромож-

ності та передача керма життя у Господні руки.

Гордість і смирення — це немов біле і чорне, неначе дві суверенні держави, що перебувають у стані протистояння. Ви не можете бути трішки гордими і трішки смиреними, так само як не можете водночас бути біологічною дитиною кількох батьків чи жити і бути мерцем. Для Бога ви або Його дитина з характерним для неї смиренням, або неслухняна, у гіршому випадку навіть чужа, — з гордістю у серці. Як відомо, нащадки схожі на своїх батьків. Тож як можна бути Божою дитиною і заразом бути самовпевненою людиною?

У Біблії є записано чимало ілюстративних притч на ту чи іншу тему. Про упокорення промовисто усім відома притча про фарисея та митника, котрі ввійшли

до храму помолитися.

Фарисеї — це представники юдейської релігійної та політичної партії, в основу якої було покладене дотримання Закону. Митники — збирачі римських податків. Для євреїв митник, грішник і язичник були тотожними поняттями. Наприклад, митникам юдеї часто навіть не дозволяли входити до храму, брати участь у загальних молитвах та богослужіннях. І ось ці дві діаметрально протилежні людини входять до Божого дому. Зі слів їхніх молитов бачимо сутність кожного зокрема. Зарозумілості, самозакоханості і гордості фарисея не було меж. Ось слова його молитви: «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здиришки, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пошу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!» (Лк. 18:11-13).

Яка нерозважливість та необачність цього чоловіка — перейматися власною думкою

«Смирення — це просто життя в істині, у визнанні реальності та істинності Бога, в особистій залежності від Бога як Творця і Спасителя».
(Гордон Т. Сміт)

про себе, а не Божою! Це добре, що він молився, постився... Але яка користь від того, коли серце цим не живе, коли одне око запліснене під час розмови з Богом, а друге дивиться, хто ж то не так щось вчинив? Через те, що фарисей дивився на всіх крізь призму власного «благочестя», він втратив шанс надбати Божу благодать у своєму житті. Він недооцінив силу смирення. Проте митник «повернувся до дому свого більш виправданий, аніж той. Бо кожен, хто підноситься, буде понижений, хто ж понижується, той піднесеться» (Лк. 18:14).

Школа смирення

З біблійним смиренням ми вже ознайомилися. Тепер довідаємося, що з цього приводу кажуть науковці. У Новому тлумачному словнику української мови слово «смирений» означає «той, який усвідомлює свою мізерність, нікчемність; позбавлений гордовитості; той, який виражає покору, лагідність». Отож і біблійна позиція і, так би мовити, людська мудрість одностайні в тому, що смирення — це цілковите впокорення, придушення грішних рис за природою і висунення вперед світлих, чистих, навіть божественних.

Якщо ви дочитали до цього місця статтю, то у вас має виникнути логічне запитання: «Де і як я можу навчитися бути смиренным?» Найкраща школа смирення — це саме... життя. Ви не знайдете кращого навчального закладу за цей. Поряд із вами вчитимуться щонайменше ваші рідні, близькі, друзі,

потім колеги... А вашу успішність визначатиме найшанованіший Учитель усіх часів — Ісус Христос. Адже саме Він став Взірцем неймовірної покорі: «...бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...» (Фил. 2:5-8). Зізнайтеся чесно перед собою, чи залишили б ви свою родину, дім, рідних, певні предмети комфорту, які встигли нажити, щоби поїхати в якусь глуху убогу країну померти за невідомо кого? Безглузде запитання. Проте воно допомагає побачити нашу неспроможність зробити чеснотний вчинок. Та з Божою допомогою ми можемо гори зміщувати (щоправда, таку можливість ми часто недооцінюємо).

Закликаю вас до практикування смирення у житті. Не ставтеся до цієї неодмінної риси християнина як до вияву слабодухості чи невірності. Смирення — це, навпаки, риса сильних людей. Що більше ми впокорюємося, то більше наближуємося до Господа Бога.

Смирення як одна з умов справжнього посту

Однією з «найвищих форм» смирення людини перед Богом є піст. У Біблії, точніше, в Книзі пророка Йони, розповідається про те, як Йона проповідував ніневітянам за «словом Господнім».

«І ніневітяни вірували в Бога, і оголосили піст, і позадавали верети, від найбільшого з них аж до найменшого» (Йона 3:5).

Всенародне покаяття, навернення від злих справ, піст і воання до Бога відвели Божий гнів від Ніневії. Люди на чолі зі своїм царем виявили надзвичайне упокорення перед Богом. І початком найглибшої смиренності ніневітян був страх Божий. Це перша ознака того, що людина відмовляється від свого гордого самозвеличення і в цілковитій покірності схиляється перед своїм Творцем.

Отож піст — це, передусім, вияв смирення, усвідомлення власної нікчемності і потреба у тісному спілкуванні з Всевишнім. Не бійтеся

того, що Господу потрібне ваше смирення для того, що довести вашу нездатність зробити щось гідне самотужки. Навпаки, упокорення — це запорука того, що Бог підвищить вас: «Упокоріться перед Господнім лицем, — і Він вас підійме!» (Як. 4:10).

А тепер пригадайте книги Нового Заповіту, які написав апостол Павло. Вони складають чи не половину Нового Заповіту. Здавалося б, Господь мав би відгородити апостола

зусібч від різних проблем та випробувань. Проте Він допустив жало в його плоть. Таке поєднання високого привілею та сильного болю можна зрозуміти лише тоді, коли усвідомиш, наскільки Бог ненавидить гордість.

Отож, переживаючи певні випробування, пам'ятаймо, що це може бути Господній метод лікування нашої душі або ж операція, під назвою вживлення покірності. Тож не борсаймося на Божому «операційному столі», адже кожен наш свавільний рух може призвести до нових операційних втручань.

Отож, без упокорювання ми не в змозі побачити Господа! Не вистачає смирення, тоді навчимося цієї чесноти від Ісуса Христа і удосконалюймо її у пості.

Хтозна, можливо, якби ми заради особистого смирення постилися частіше, то нам рідше доводилося б благати Господа про щось? ▣

«Ніщо не робить людину такою недосяжною для диявола, як смирення».
(Джонатан Едвардс)

Молитва

Віра КУШНІР

Молитва — не завжди
просторий монолог,
І список довгий, де одні прохання,
Чи показне у храмі промовляння,
І вдалі варіації до слова «Бог».

Молитва — це коли душа
благоволить
До ближнього в любові не стомитись,
Бажання хоч на мить із Богом
залитись
І в думці до Отця у небо полетіть.

Це — просто клич в пітьмі
самітньої душі
Без зайвих слів, без звуків —
лиш зітхання.

Це — милості Господньої чекання
В присутності Творця вночі, в тиші...

Це — пісні задушевний, щирий,
ніжний звук,
Або рядки поезії натхненні,
Готовність не колись, а в сьогоденні
Без роздумів любов прийняти
із Божих рук,

Щоб бути сівачами вічного добра,
Без нарікання жити у смирінні,
А згодом щоб воскреснути в нетлінні,
Коли прийде для вічності пора.

Це — дух живий, який
Господь вдихнув,
До Нього тягнеться,
шукає спілкування
І завмирає трепетно в благаннях...
В такій молитві Бог тебе почує.

Переклад Світлани БЕРЕЗИ

«...І ЗАСТУПАВСЬ

«Куди ділася сила
в молитві? Чому я
молюсь, а результатів
— жодних? Де взагалі
на мою голову
взялися ті дошкульні
грішники, скільки ще
з ними матиму справу,
вони заважають мені
жити святим життям?»

ЗА ЗЛОЧИНЦІВ!» (Іс. 53:12)

Андрій
КОРНІЙЧУК,
пастор рівненської
церкви «Благодать»

Чи спадали вам на думку
такі запитання? Мойсей,
як ніхто інший, на власно-
му досвіді пережив це у своєму
житті.

Ізраїльський народ, який ще
вчора був рабом в Єгипті, сьогодні
йде пустелею. Ним керує Сам
Бог через Мойсея. Ось Господь
кличе Свого слугу на гору, щоб
дати народові Закон. Тривала
відсутність вождя та невідомість,
що з ним трапилося, змусили
народ зневіритися та призвели
до ідолопоклонства. Звільнені

євреї танцюють та поклоняються
золотому теляті. Бог у гніві хоче
знищити народ. І ось перед нами
постає постать Мойсея — за-
ступника перед Всевишнім за
беззаконних, відступних людей.
«І Мойсей став благувати лице
Господа Бога свого, та й сказав:
«Нащо, Господи розпалюється
гнів Твій на народ Твій, якого
ти випровадив з єгипетського
краю силою великою та міцною
рукою?»... І відвернув Господь зло,
про яке говорив, щоб зробити
Своєму народові» (Вих. 32:11,14).

Найстрашніше, здається,
минуло, гнів Господа відверну-
тий, зло покаране, тисячі безза-
конників померли. Мойсей знову
повертається до Бога, і це після

того як він со-
рок днів і сорок
ночей провів на
горі в присутності
Господа. Якщо
першого разу його
покликав Сам Все-
вишній, то тепер
він самотужки йде
спокутувати гріх
народу. «І вернувся

**Сповнення
релігії,
а не Богом,
призводить
до егоцентризму,
формалізму
та гордоців.**

Мойсей до Господа та й сказав: «О, згрішив цей народ великим гріхом, — вони зробили собі литих богів! А тепер, коли б Ти пробачив їм їхній гріх! А як ні, — витри мене з книги Своєї яку ти написав»... (Вих. 32:31-32).

Сорок днів на горі в безпосередньому спілкуванні з Богом не минули безслідно. Мойсей був переповнений Божою присутністю та Самим Богом. Пізніше у тексті написано, що «говорив Господь до Мойсея лицем в лице, як говорить хто до друга свого» (Вих. 33:11).

Сповнення християнина Богом спонукає співчувати людям. Ви не зможете мати близькі стосунки з Богом і водночас не змінюватися. Коли людина сфокусована на Господі, тоді Бог відкриває її очі на тих, хто має в Ньому потребу. Молитви такої людини вирізнятимуться палкістю та благаннями за інших. Байдужість до долі неспасених виявляється тоді, коли християнин зосереджений не на Господі, а на релігії, коли форма затьма-

само вчинив і Левит. А от якийсь самарянин, який, мабуть, був далеким від релігійної традиційності, змилосердившись, допоміг нещасному. Тож чим були сповнені священик та Левит?... **Суша релігійність — це те, що знекровлює церкву, позбавляє її духовної сили та Божої надзвичайної дії.**

Тож будьте сповнені Богом, а не релігією!

Неможливо пройти повз неймовірну відвагу Мойсея в молитві до Бога: «А тепер, коли б Ти пробачив їм їхній гріх! А як ні, — витри мене з книги Своєї яку ти написав»... Він не побіг на самоті поплакати про гріх народу, а пішов до Бога, в Якого є прощення.

На чому базується така сміливість? По-перше, на тому, що Мойсей знав не абияку вищу силу, а Господа, Котрий любить і повсякчас виявляє милість. А також відвага ізраїльського

Якщо я не готовий платити ціну в боротьбі за спасіння грішників, то моя віра стала сухою релігійністю. Апостол Павло у своїй ревності був подібний до Мойсея: «...бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх рідних мені тілом» (Рим. 9:3). Ізраїльський лідер був готовий платити ціну, і таки заплатив за проповідь Євангелія власним життям.

Плід духовний проростає там,

Піст, який супроводжується молитвою, є засобом для досягнення неможливого

Сповнення християнина Богом спонукає співчувати людям.

рює сутність. **Сповнення релігією, а не Богом, призводить до егоцентризму, формалізму та гордошів.** Така людина все, що не збігається з її розумінням та світоглядом, критикує та засуджує.

Приміром, згадаймо притчу про доброго самарянина (Лк. 10:30-37). Хто в ній був сповнений Богом, а хто релігією? Повз зраненого чоловіка пройшов священик, оскільки не бажав за нечиститися та й, певно, поспішав у священицьких справах. Так

вождя була черговим виявом віри після того, як він знехтував званням сина дочки фараонові. «Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські...» (Євр. 12:25-26).

Отож Мойсей не просто був у пості та палко молився до Господа за народ, він був готовий пожертвувати найціннішим — своєю вічною долею заради спасіння братів своїх. Він носив Ізраїльський народ у своєму серці, переживав за нього, тому й молитви його не були посередніми. Він був готовий платити ціну, став адвокатом грішників, і Господь прихилився до його благання.

де помирає своє, де є готовність жертвувати. І, можливо, сьогодні від вас не вимагають життя, проте в духовній боротьбі за неспасених доведеться заплатити. Яку ціну ви готові заплатити за спасіння грішників?

Докоривши народів, Мойсей знову пішов благувати Господа про його спасіння. Що робите ви? Лише молитесь чи тільки докорями посипаєте неспасених грішників? Палко моліться та говоріть про Христа, ведучи до істини.

Якщо немає «великої скорботи та невпинної муки серця» (Рим. 9:2), то потрібно перевірити, чим ви сповнені: Богом чи сухою релігійністю.

Перевірмо наші молитви, наше ставлення до неспасених. Чи переживаємо ми за них, чи біжимо до Господа благувати про їхнє спасіння? Щоб ожили молитви, потрібно ожити самому. Лишайте все, біжіть на гору до Господа. Лише в тісному спілкуванні з Христом у моєму серці та серці кожного з вас буде Боже ставлення до тих, хто ще не є Його дитиною! □

Так буває: постимося, молимося, а відповіді від Бога нема. «Може, Бог не любить мене, тому й мовчить?» — занепокоєно запитуємо в себе, навіть не здогадуючись, що Бог не мовчить, Він говорить, але говорить далеко не завжди те, що ми очікуємо почути. У Нього — своє бачення, свій план стосовно кожної людини, стосовно всіх наших проблем. І те, що сьогодні здається незрозумілим (можливо, навіть недоречним або й жорстоким), завтра виявиться найбільшим благом для нашої безсмертної душі.

Подібне сталося і в родині Ольги та Слави Шевелевих, працівників ТрансСвітового радіо. Відповідь, яка надійшла від Бога на їх тривалі молитви з постом, приголомшила подружжя, вибила на якийсь час із колії: на світ народилося дитя-інвалід... Минуло три роки, перш ніж батьки зрозуміли: їхня донька — не кара небесна, а велике благословіння люблячого Бога. Чому? Бо, навчившись приймати і любити малу Алінку такою, якою вона є, вони почали передавати свій вистражданий (а тому й безцінний) досвід іншим батькам зі схожими проблемами. Господь зробив їх бальзамом для зболених людських душ (чи ж не прекрасна місія на земній дорозі?), а у вічності гарантує «вінець життя, який обіцяв Господь тим, котрі люблять Його» (Як. 1:12).

Нижче друкуємо уривки зі щоденникових записів Ольги ШЕВЕЛЕВОЇ, котрі увійшли до автобіографічної повісті «Просто інша».

Вчімося чути Голос Божий! Вчімося коритися волі Його...

Ольга ШЕВЕЛЄВА,
редактор
Харківської студії
ТрансСвітового Радіо

живуть... діти. Точніше, колись вони стануть справжніми дітьми, а поки що це — душі ненароджених малюків.

Час від часу сюди заходить Бог-Отець. Він любить тут бувати — адже ці маленькі створіння, котрі мешкають в Едемі, такі світлі і чисті. Зграйка веселих, безтурботних душ завжди поспішає Йому назустріч, з нетерпінням очікуючи, кого ж цього разу Отець пошле в земний світ, такий не відомий, але, напевно, дуже цікавий. Хоча в небесній колиці нема відчуття часу, проте чекати своєї черги на

земні мандри доводиться довго. Окинувши лагідним поглядом усіх, Отець озивається до кількох: «Сьогодні — ваша черга»... В очах Батька Небесного — і радість, і смуток. Радість від того, що кожне нове життя — це процес творіння. Отцю пригадується, коли з-під Його руки вийшла перша людина... А смуток... Смуток від того, що багато цих безневинних і гарних створінь, прийшовши в земну домівку і подорослішавши в ній, чомусь забувають про розкішну і гарну небесну оселю, і про Нього, доброго Отця, руки Якого виткали кожного з них.

Зграйка дитячих душ, чия черга вирушати в мандрівку прийшла сьогодні, оточили Бога-Отця. Їм трохи лячно: адже вони не вибирають собі батьків (як то приймуть вони його? Чи може, відкинуть?!). Ось один малюк привернув мою увагу. Його прозорі риси чомусь до болю мені знайомі і близькі. Невже це він? Невже це наш малюк?! Трепетом сповнюється серце: та ж він до болю схожий на нас, своїх тата і маму.

Малюк... Ти прийшов до нас із чудового небесного дому. Тебе послав Сам Господь. Ми довго чекали на тебе, так само як і ти своїй черзі, аби прийти до нас. Ти ще не народився — ти тільки готуєшся

Просто ІНША

до тієї миті, коли, зробивши свій перший подих, станеш мешканцем Землі. Про одне тебе прошу, наша ще не народжена дитино: коли ти прийдеш до нас, збережи в глибині своєї свідомості пам'ять про небесну оселю Отця, Який одного разу, лагідно доторкнувшись до твого невагомго плеча, сказав: «Сьогодні — твоя черга»...

1.10.2002. Сьогодні ми дізналися, що в нас є малюк. Він дуже маленький, крихітка завдовжки 7 мм. Господи, які ж ми раді і які вдячні Тобі за це нове життя! Благослови Його, Твій безцінний подарунок, усім найкращим, найпрекраснішим.

4.10.2002. Любий наш малюк! Сьогодні ми з твоїм татом присвятили день молитві і посту за тебе. Ми просимо Бога, щоб дав тобі здоров'я, нормальний розвиток і щоб благословив тебе усіляким добром. А ще ми просимо, щоб Отець навчив нас бути гарними батьками. Ми любимо тебе і очікуємо твого народження.

16.10.2002. Довгенько нічого не записувала, але це зовсім не означає, що радість моя применшилася. За цей час, відколи ми знаємо про тебе, ти створив нам чимало проблем: погане самопочуття, слабкість, розсіяність на роботі. Але то не біда, я готова заради тебе платити будь-яку ціну. Тобі вже три з половиною місяці. Ти вже вмієш ковтати і морщити свій крихітний лобик. Ти засинаєш і прокидаєшся, повертаєш голівку, відкриваєш і закриваєш свій ротик (напевно, позіхаєш, маленький), стискаєш кулачки. У тебе вже почало рости волосся. Я розмовляю з тобою, бо хочу, щоб уже зараз ти знав, що ми з татом дуже любимо тебе. Ти — подарунок Божий для нас і відповідь на молитви багатьох людей.

14.01.2003. Господи, я схиляюся перед Тобою. Ти — автор і Творець життя. Ти знову і знову звершуєш диво сотворіння: Ти твориш і формуєш нашого малюка. Сьогодні я виразно відчула його рухи — він наче стрибав від

радоців. І я готова була стрибати разом з ним, відчувши всередині себе життя. Господи, Ти створюєш зараз в мені Свій шедевр: такого, як наш малюк, ніколи не було і не буде в історії планети, бо в Тебе немає копій, у Тебе тільки оригінали, гарні та неповторні. Ти пробудив у мені стільки тепла і ніжності до нашої крихітки, Ти наповнив мене новими почуттями до мого чоловіка, і я горджусь, що в мого малюка є такий тато. Любячи свою ненароджену дитину, я зовсім трішки розумію Твою любов до нас, земних дітей. Мало, дуже мало розумію, як же треба глибоко і щиро любити, щоб пожертвувати Сина заради спасіння грішних людей. Допоможи мені це завжди пам'ятати і сильніше любити, Боже!

15.02.2003. Сьогодні у твоєї мами День народження. Мені виповнюється 30 літ. Найцінніший і найдорожчий подарунок для мене — це ти, моє дитятко. Щодня я молюся за тебе, прошу Небесного Отця, щоб подарував тобі здоров'я, дав гарний характер, наділив здібностями і талантами. Нам так хочеться якомога швидше обійняти тебе, проте чекати треба ще три місяці. Та це нічого, адже ми чекали на тебе довгих вісім років.

5.05.2003. Сьогодні, нарешті, ми дізналися, хто ти. Ти — наша маленька дівчинка. Тато виразно бачив твоє личко. А потім нам показали голівку, хребет, твоє сердечко, що б'ється, ніжки та ручки. Ми з татом вирішили назвати тебе Алінкою. За однією версією це ім'я означає «благородна», за іншою — «помічниця». Алінко, Аліночко, донечко... Чекаю твого народження як свята нашої зустрічі з тобою. Бог доручив нам із татом життя маленького дівчати, твоє життя. Хочу любити тебе мудрою любов'ю, хочу припускатися якомога менше помилок і слабкостей у вихованні. А ще ми вже зараз разом із татом думаємо, як допомогти тобі визначити своє призначення в житті, спрямувати тебе ей відповідно до твоїх здібностей. Звісно, кожна мати бажає своїй дитині найкращого. Я

також хочу, аби ти своїм життям принесла славу Богові, користь — людям і суспільству.

Було б чудово, якби ти захотіла бути лікарем (це моя нездійсненна мрія). Проте я мовчу. Психологи стверджують, що не можна реалізовувати в дітях того, чого не досяг сам. Якщо ти не захочеш бути лікарем, то, може, тобі сподобається вивчати іноземні мови — це також моя мрія, яка не здійснилася. А ще хочу, щоб ти полюбила музику і навчилася грати на якомусь музичному інструменті. Ось бачиш, як багато хоче твоя мама. Ми з татом постараємося розпізнати твої здібності і спрямувати їх у правильне русло, а Господь Сам влаштує твоє життя. Донечко, до нашої зустрічі залишився місяць.

2.06.2003. 30 травня 2003 року о 21.25 народилася наша дівчинка: бажана, очікувана, кохана. Вага — 2680 г, зріст — 51 см. Всього, що було далі, я не очікувала, не була готовою до того морально...

У тебе, донечко, виявили запалення легенів і забрали в реанімацію. Важко передати словами, що нам довелося пережити за ці дні. Прогнози лікарів щодо тебе дуже сумні. Не знаю, як все складеться далі, але зараз неймовірно важко прийняти те, що є. Я заходила в реанімацію, аби побачити тебе. Так хотілося притиснути до себе, поцілувати, але ти лежала під скляним ковпачком з трубочками і бинтиками. З перших днів життя тобі дісталися страждання, моя дівчинко.

Знаєш усі ці дні було дуже нелегко. Я вдячна Богові за твого тата. Хвилювання за тебе ще більше зріднили нас, зробили одним цілим. Татусь твій майже тиждень перебував у пості та молитві за тебе. Ми любимо тебе, дитинко, хоча й не знаємо, чому Господь допустив такі страждання тобі і нам. Твій тато виявився людиною, на яку можна поклатися у важкий час.

30.06.2003. Так сильно болить серце... Щемить від горя душа...Знемагає від безвиході дух. Не сподівалася, що з народженням дитини в моє життя увірветься

такий пекельний біль. Моя донька — інвалід. Її хвороба — пожиттєва і невиліковна... Моє серце, мої почуття і думки — в постійній борні. Я не хочу, не можу визнати факт невиліковної недуги. Ніколи раніше не думала, що наша донька буде такою. Вісім років ми чекали дитини. Молилися і постилися за її здоров'я та нормальний розвиток. Та все склалося інакше. З перших хвилин зачаття розвиток відбувався неправильно. Всі дев'ять місяців я носила хвору дитину. Моє життя стало страхінням. Очі не просихають від сліз. Душевний біль не втихає й на мить. І не втихне ще багато-багато днів...

Наша сім'я. Вересень 2009.

30.04.2004. Нашій донечці виповнився рік. Увесь цей рік був жахливим. Чи є слова, здатні бодай приблизно розповісти про той тягар біди, який звалився на нас? Гостра образа, лють, озлобленість заволоділи моїм серцем. Боже, я так сильно ображена на Тебе. Ти не залишив нам навіть надії на якесь світле майбутнє. Попереду — лиш темрява, морок, безнадія... Як жити далі? Як?!...

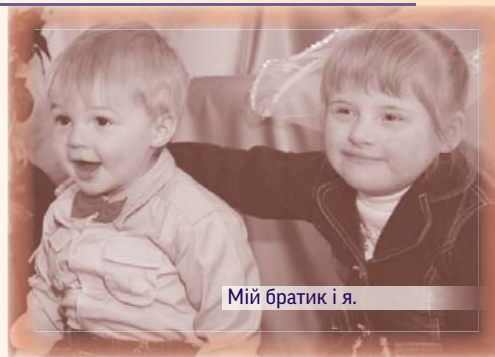
5.04.2006. Цю дату хочеться запам'ятати назавжди — адже вона повернула мене до життя. Після трьох років жахливої депресії я воскресла. Вперше за ці три роки раділа весні, сонцю, синьому небу. Йшла, насолоджуючись життям, і думка, що маю дитину-інваліда, вже не викикала в мені болю. Не впевнена, що це — остаточне зцілення, проте час таки загоїв рану, яка так довго ятрилася.

Я знову ожила. Йшла і зазірала в лица перехожих не для того, аби знайти в них співчуття або ж виставити напоказ печаль своєї скорботи — ні, мені хотілося побачити, що таїться в людських очах: горе? радість? байдужість? грубість?... Мене знову цікавили інші люди. Пізня весна обдарувала кожного свіжим вітерцем і сонцем. Я йшла вулицею, і мені було дуже комфортно на душі. Давно не відчувала нічого подібного.

Моє зцілення почалося з того, що я вголос сказала Богові, що приймаю цю дитину з її обмеженнями та відсталістю. І якби в мене з'явилася раптом чарівна паличка, здатна творити дива, я б скористалася нею, але не для того, щоб видалити зайву хромосому з тіла моєї доньки. Ні, тепер мені хотілося, аби, навіть маючи фізичні обмеження, моя дівчинка досягла в житті певної висоти. Проте, якщо мої мрії залишаться тільки мріями, я любитиму її, незважаючи ні на що. Любитиму, бо вона — моє дитя!

15.03.2008. Тільки-но половина березня минула, а весна повноправною господинею вже вступила в свої права: озвалася весело щебетом пташок, ніжно посміхнулася променями сонця, приймаючи залицання теплого весняного вітру. Земля — і та вітає перехожих не сірим кольором смутку, а ніжним оксамитом трав. Душа ж... Душа живе передчуттям якоїсь нової сторінки в моєму житті. Я гуляю зі своїм шестимісячним сином, насолоджуючись погідною дниною і вдихаючи на повні груди прохолодну свіжість весни. Здається, так було в моєму житті завжди. Але ж ні. На жаль, не завжди. Ще кілька літ тому, не помічаючи нічого довкола себе, я була поглинута безоднею відчаю.

Здавалося, весна вже ніколи не увійде в моє життя, а важка темрява ночі повік не поступиться легкій заграві світанку. Та світанок настав. Настав і день мого воскресіння до життя. Він прийшов непомітно, і в ньому більше не

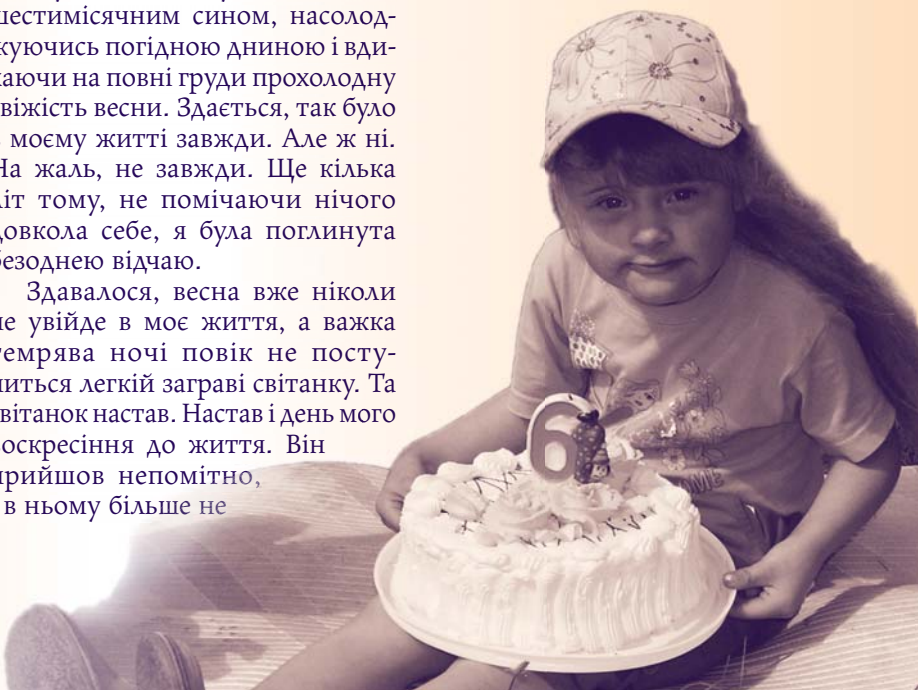

Мій братик і я.

було безнадії та відчаю. Я люблю свою донечку і сприймаю її такою, якою вона є: з відставанням у розвитку та проблемами зі здоров'ям, з поведінкою, яка багатьом видається дивною. Зрештою, чому дивною?... Якимось ми гуляли в парку, і коли проходили мимо групи молодих людей, Алінка, порівнявшись з однією дівчиною, раптом обняла її. Хлопці засміялися, а дівчина була дуже здивованою (хтозна, можливо, саме в той час вона мала потребу в таких щирих обіймах моєї маленької донечки для зцілення якоїсь душевної рани?)...

Зараз, з відстані п'яти літ, я дивуюся, як могла так довго страждати, вбиваючи себе і підживляючи власне здоров'я важкою депресією, яка тривала довгих три роки. Важко навіть пояснити тепер, чому я так робила? Адже моя донечка росте і розвивається. Щоправда, якщо порівняти її зі звичайною п'ятирічною дитиною, вона, звісно...

Досить! Я не хочу порівнювати її ні з ким. Вона — особлива. Вона — особистість, хоча і з обмеженими можливостями... ВОНА — ПРО-СТО ІНША. ▣

ВИХОВУЙТЕ У СВОЇХ ДІТЯХ ЗВИЧКУ МОЛИТИСЯ

Молитва — це найпростіший і найдоступніший засіб, який людина може використовувати, коли приходить до Бога. Він доступний усім: хворим, літнім, немічним, паралізованим, сліпим, бідним, неосвіченим. Будь-хто може молитися. Якщо ж нехтувати молитвою, тоді не потрібно виправдовуватися, посилаючись на нестачу пам'яті та знань, брак книжок та ерудиції — це все звучить непереконливо.

Якщо тільки у вас є язик, аби розповісти Богові про стан вашої душі, ви можете і повинні молитися. *«Не маєте, тому що не просите»* (Як. 4:2), — ці слова зі Святого Писання у день суду будуть страшним засудженням для багатьох із вас.

Батьки, якщо ви любите своїх дітей, робіть усе, що вам під силу, щоби виховати в них звичку молитися. Покажіть їм, як слід робити це. Розкажіть, що вони повинні говорити у своїй молитві. Підбадьорте своїх дітей, аби вони мали наполегливе бажання молитися. Якщо вони стають неуважними і недбалими у своєму ставленні до цього обов'язку, нагадуйте їм про необхідність спілкуватися з Богом через молитву. Якщо ж ваші діти так ніколи і не покличуть імені Господнього, то ви у будь-якому разі не допустіть, щоб це сталося з вашої провини.

Пам'ятайте, що молитва є першим кроком у житті віри, який кожна дитина може подолати. Задовго до того, як вона зможе навчитися читати, ви вже можете навчити її схилитися біля матері на коліна і повторювати

не стежить особисто за цією найважливішою частиною щоденного життя своєї дитини.

Отже, якщо існує якась звичка, у формуванні якої у своїх дітях ви повинні в першу чергу допомогти своїми

Батьки, якщо ви здатні навчити своїх дітей хоча б чогось, привчіть їх принаймні молитися.

прості слова молитви та прославлення Божого ймення. Так само як перший крок у починанні завжди є найголовнішим, так і манера, в якій ваша дитина промовляє молитви, заслуговує на вашу найпильнішу увагу. Лише деякі з батьків усвідомлюють, як багато від цього залежить. Ви повинні остерігатися звикання ваших дітей промовляти слова молитви покwapно, неуважно і неблагоговійно. Остерігайтеся доручати спостереження за молитовним досвідом ваших дітей їхнім вихователям чи няням або занадто довіряти своїм дітям у тому, щоб вони робили це самостійно, коли залишаються на самоті. Я не можу похвалити ту матір, яка ніколи

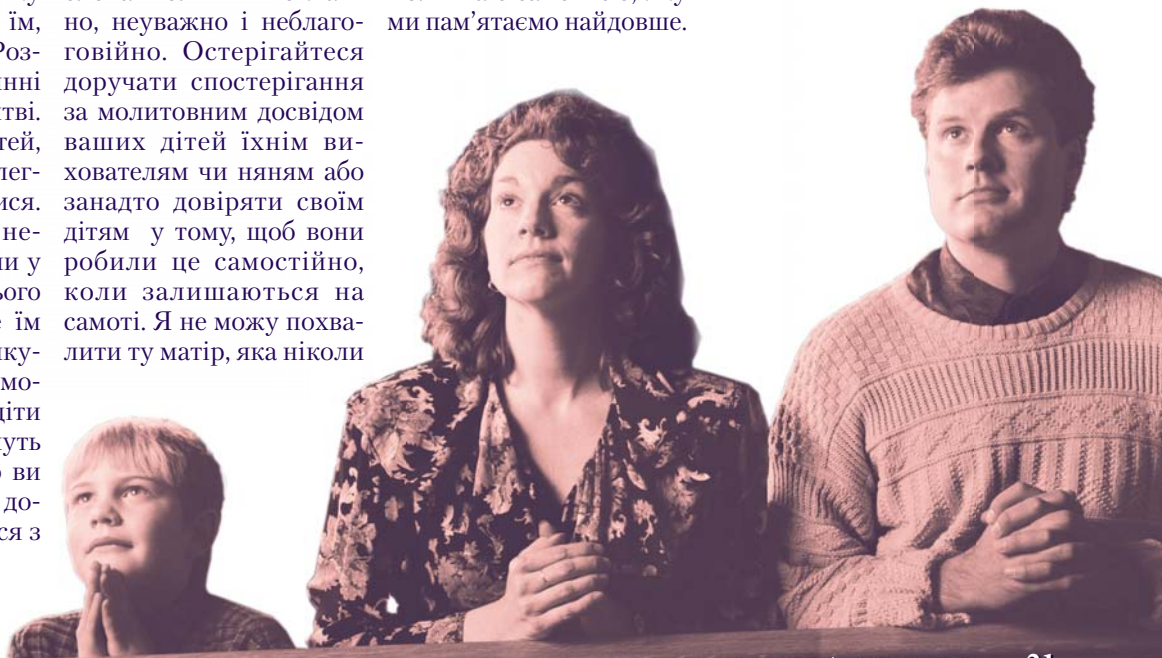
власними руками або власним батьківським піклуванням, то це, звичайно, звичка молитися. Повірте мені, якщо ви ніколи не чули, як ваші діти самостійно моляться, то значною мірою це є вашою провиною. Тоді ви не набагато мудріші за ту пташку, яка описана у книзі Йова 39:14-17.

Із всіх звичок, прищеплених нам у дитинстві, молитва є саме тією, яку ми пам'ятаємо найдовше.

Багато сивочолих дідусів можуть розповісти вам про те, як у дні їхнього дитинства мама закликала їх молитися. Можливо, багато іншого з дитячих вражень забуто: церква, куди їх водили на служіння, служитель церкви, чиї проповіді вони слухали, друзі, з якими вони гралися, — все це зникло з їхньої пам'яті і не залишило після себе ніякого сліду. Але часто розмовляючи з такими літніми людьми, ви можете побачити, як усе змінюється, коли мова заходить про їхню першу молитву. Найчастіше вони можуть розповісти вам про те, де вони вперше стали на коліна, що їх вчили говорити, і навіть те, як їхня матір час від часу поглядала на них. Їхнє серце пам'ятає все так ясно, немов це було тільки вчора.

Батьки, я закликаю вас, якщо ви любите своїх дітей, не допустіть, щоби благоліпний час для посіву в їхні серця насіння молитовної звички, був вами змарнований. Якщо ви здатні навчити своїх дітей хоча б чогось, привчіть їх принаймні молитися. ▣

Джозеф РАЙЛ

«Поклиг до Мене — і тобі відповім...»
(Єр. 33:3)

Кошик із виноградом

Ви дуже слабкі, вам необхідно з'їсти кілька апельсин або трохи винограду, щоби знизилася температура і з'явився апетит, — сказав лікар одній хворій бідній жінці, котра жила в маленькій квартирі великого портового міста.

— Виноград! — сказала вона, зітхнувши. — Де ж я його візьму? Нам на хліб ледве вистачає.

Ця вбога вдова мала одного сина, невеличкого худенького хлопчика, котрий робив усе, що могло б полегшити мамині страждання. Він навіть сам уже заробляв як міг на хліб, аби допомогти своїй матусі.

Коли хлопчина прийшов увечері додому, матір розповіла йому, що сказав їй лікар.

— Не сумуй, любя матусю, — мовив син. — Я думаю, що ти отримаєш виноград. У недільній школі я чув, що ми можемо про все просити Бога. Тож Він нам допоможе.

Того ж вечора, коли хлопчик став навколішки у молитві, він розповів Господу про те, що його хворій ненці потрібен виноград. Хлопчик щиро вірив, що Господь почув його молитву і відповість на неї.

Уранці він пішов на вулицю, щоб заробити трохи грошей. Один добрий чоловік дав йому монетку за невеличку послугу: хлопчик допоміг йому піднести важкі речі. Із цим заробітком хлопчик зайшов до кав'ярні, що розташовувалася коло пасажирської пристані.

Того самого ранку один чоловік, що мешкав у цьому ж місті, вийшов із дому, аби семигодинним рейсом виїхати на роботу в інший кінець міста. Коли він швидкими кроками вже підходив до пристані, то, на своє здивування, почув, що міський годинник пробив сім разів. Отже, він спізнився і повинен був годину чекати наступного катера.

Від нічого робити чоловік пішов і купив собі плетений кошик винограду, а потім зайшов до кав'ярні випити кави. Його увагу привернув маленький хлопчик, котрий також купував собі чашку кави. Хлопчик підійшов зі своєю чашкою до того столика, де сидів чоловік. І перш ніж сісти, зняв шапку й подякував Богові за їжу. Це сподобалося чоловікові. Поклавши руку на плече хлопчика, він промовив:

— Це дуже правильно! Ніколи не соромся за все дякувати Господу і виростеш гарною людиною!

Сказавши це, незнайомиць віддав хлопчикові той кошик із виноградом, який купив для себе. Хлопчик узяв із його рук кошик, поставив його на стіл, а потім схилив голову і заплакав. Чоловік здивовано запитав його, чому він плаче. Хлопчик відповів кризь сльози:

— Моя мама лежить хвора, і лікар порадив їй їсти виноград, аби швидше одужати. Вона відповіла йому, що ми бідні і винограду купити не можемо. А вчора увечері я просив у Господа, щоби Він допоміг мені дістати їй винограду. І Бог послав мені його через вас.

А найдивніше у цій історії те, що цей чоловік запізнився на катер через свій годинник, котрий завжди йшов точно, а на цей раз зупинився. Ось таким дивним чином Бог відповів на молитву хлопчика. ▣

Розбуди мене вранці, матусю

Молитва

«Отче наш...» молитву знаю,
Чарівні у ній слова,
Враз мені допомагають,
Як не слухаюсь, бува.

А якщо хтось захворіє,
І прийде тривога в дім —
Ця молитва чудодійна
Стане лікарем тоді.

Як без неї жити можна?
Все одно, що без води...
Це ж вона, молитва Божа,
Нас рятує від біди.

З нею люди всього світу
Щасливішими стають,
Бо ж для всіх дарує світло,
Наставля на добру путь.

Бережу її у грудях,
Не важкий душі вантаж,
Ще ж не раз в пригоді буде
Ця молитва «Отче наш...»

Сергій РАЧИНЕЦЬ

Розбуди мене вранці, матусю,
Я побачу, як сонечко сходить,
Поведу я розмову з Ісусом,
У молитві, що з серця виходить.

Буду пильно вдивлятися в небо
І радіти промінню ясному.
Я здоров'я попрошу для тебе,
Моя мила матусю, у Бога.

А Він сонцем мене обігріє,
Я подякую також за тата.
Мій Спаситель усе зрозуміє,
Зможе щиру молитву прийняти.

Він, як тато, дасть добру пораду,
І потішить, коли я заплачу,
І залишиться смуток позаду,
Бог так любить молитву дитячу!

Не забудь мене, мамо, збудити,
Я скупаюся в сонця промінні,
До Ісуса я буду молитись
І з небес прийму благословіння.

Мирослава ДАНИЛЕВСЬКА-МИЛЯН

Молитовна

ПАЛІТРА

Олександр ПАХАЙ,
диякон,
церква м. Дубно

Багато людей при слові молитва уявляють класичне стояння на колінах із поборжно складеними на грудях руками або ж повторення завчених фраз. Але молитва — це, насамперед, розмова з Господом, бажання відгукити Божу присутність і прославити Його. А спосіб, у який я молюся, може зробити молитву цікавою або нудною. Схилитися перед Богом у загиненій кімнаті, піти на прогулянку з Богом у ліс чи парк, написати Богові листа — це різні способи вияву Йому своєї любові та пошани.

Якось один американський соціологічний центр м. Санта-Барбара (штат Каліфорнія) провів опитування. Реципієнтам були поставлені два запитання:

1. Як часто ви молитесь до Бога?

2. Молитися — цікаво чи нудно?

Результати соціологічного опитування засвідчили, що вісімдесят відсотків опитуваних вважають молитву нудною справою, тому рідко моляться до Бога.

Цінність молитви полягає в зустрічі зі Всемогутнім Богом. Коли людина відгуває Його присутність, дивиться на красу й велич Бога, то погінає Його прославляти.

Молитва — це вияв любові до Бога. Закоханим людям неважливо, де вони перебувають: вдома, в парку чи в метро, адже головне — вони поруг, вони відгувають один одного і насолоджуються кожною миттю, проведеною разом. Бути в присутності Бога, милуватися та розмовляти з Ним — що може бути кращим для християнина?

Молитва-споглядання

Щовівторка о сьомій ранку в Дубенській церкві збираються молоді брати для молитви. Оскільки я теж відвідую таку молитву, то можу розповісти про її, так би мовити, структуру.

Ми часто використовуємо молитву-споглядання як спосіб прославити Бога. Біблія відкриває нам Творця, а тому, дивлячись на Нього, на Його велич, красу та Особистість, ми починаємо Його прославляти. Важливу роль у цьому способі молитви відіграє Святе Писання. Читаючи Біблію, варто ставити ключове питання: що говорить цей текст про Бога, про

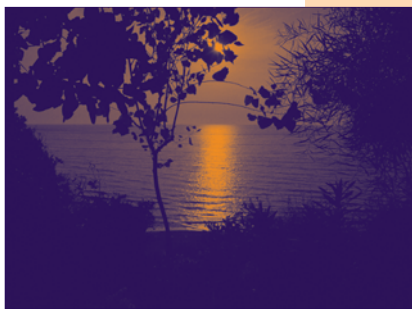
Його характер та Особистість? І в світлі цього спрямовувати своє поклоніння. Апостол Петро каже: «Будьте святі, — Я бо святий» (1Петр. 1:16).

Молитва-споглядання Божої святості звучить приблизно так: «Господи, я дивлюся на Твою святість і..., я дякую за Твою особливість..., дякую за Духа Святого, Котрий живе в моєму серці... Дякую за те, що Ти Сам освячуєш мене... Прости мені мої провини... Освячуй мене через Слово Своє...» Коли ми дивимося на себе, на своє життя крізь призму Божої святості, то бачимо особливу велич Бога і Його дію в нашому житті. Дух Святий відкриває перед нами ті сфери життя, які Бог бажає освятити і привести в порядок.

Слово Боже багате на приклади молитви-споглядання великих Господніх слуг. Варто згадати псалми Давида, молитви Анни, матері Самуїла, а також Марії, матері Ісуса Христа. Усі вони наповнені хвалою Господа.

Зустрічі з Богом

Адам і Єва щодня зустрічалися з Богом у прохолоді дня. Це був особливий час єднання з Бо-

гом на природі, коли сам на сам із Творцем, дивлячись на красу Його творіння, вони мали змогу поговорити з Богом.

Проголюючись із Господом, я можу розмовляти з Ним, говорити про Нього, просити у Нього поради. Виберіть для цього якесь місце у вашому населеному пункті. Це може бути ліс чи парк, озеро чи берег річки — словом, місце, де ви зможете поспілкуватися з Господом наодинці. У Біблії є прекрасні приклади людей, які мали приємні прогулянки

з Богом. Коли караван Авраама повертався з його батьківщини і на одному з верблюдів сиділа Ревека, майбутня дружина Ісаака, то вони зустріли його на прогулянці в полі (Бут. 24:63). Я думаю, що цей благословенний Богом патріарх полюбляв молитву на природі.

Лист Богові

Коли людина сідає за написання листа, то мимоволі починає думати про того, кому

адресує його. Що написати цій людині, про що розповісти, за що подякувати і чого попросити... Лист Богові — це гарний спосіб підійти до молитви з роздумами. Адже говорити можна багато, а написати зажди хочеться правильно, тому варто практикувати у своєму молитовному житті «листування» з Богом.

Для того щоби урізноманітнити поклоніння, можна використувати різні прийоми у своїй молитві (наприклад, використання біблійних текстів, які оспівують поклоніння Богові). Слово Боже наповнене такими текстами. Ось деякі приклади:

«Достойний Ти, Господи й Боже наш, прийняти славу, і гесть, і силу, бо все Ти створив, із волі Твоєї існує та створене все!» (Об. 4:11).

«І нову пісню співають вони, промовляючи: «Ти достойний узяти цю книгу, і розкрити пегатки її, бо Ти був заколений, і кров'ю Своєю Ти викупив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду» (Об. 5:9).

«... Достойний Агнец, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і гесть, і славу, і благословення!» (Об. 5:12).

«... Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві — благословення, і гесть, і слава, і сила на вічні віки!» (Об. 5:13).

Такими текстами наповнені поетичні книги Біблії. Вивчаючи їх напам'ять та використовуючи у своєму поклонінні Господу, наші молитви стають різнобарвними та особливими.

Для свого поклоніння можна використовувати пісні, у яких звеличується Господь.

«Та ти зглянешся на молитву Свого раба та на його благання, Господи, Боже мій, щоб погуги спів та молитву, якою раб твій молився перед лицем Твоїм сьогодні...» (1Цар. 8:28). Цар Соломон молився до Господа, використовуючи спів. Це — особливий стан душі християнина, коли у пісні він прославляє Творця. Знаряддя такого поклоніння є пісні хвали і поклоніння. У Біблії ми знаходимо багато прикладів молитви-пісні. Піснями молився Давид, і, як ми бачимо, цього він навчив свого сина. Піснею молилися Девора, суддя Ізраїлю: «...я — Господеві я буду співати, виспівувати буду Господа, Бога Ізраїля!» (Суд. 5:3) та Маріям, сестра Аарона: «Співайте для Господа, бо дійсно звеличився Він...» (Вих. 15:21). Багато інших біблійних персонажів у своїх молитвах також оспівували ім'я Господнє.

Молитовне життя християнина (зрештою, як і життя в цілому), може бути по-особливому багатограним. Ми самі робимо нашу молитву цікавою або не дуже. Головне в молитві — шукати лиця Господнього. Коли християнин це робить, він виявляє творчість і шукає все нових і нових підходів до поклоніння і прославлення Господа. Одна річ є певною: двадцять відсотків людей, котрі взяли участь у вищезгаданому соціологічному опитуванні, — це особливі люди, для яких молитовне життя є привілеєм, наданим Самим Богом. Незважаючи на те, що їх небагато, це — щасливі люди, котрі мають барвисте й цікаве життя і живі стосунки з Всемогутнім Богом. □

Ліна
БОРОДИНСКА,
рівненська
церква
«Відродження»

Є люди, душа яких не знає спокою ніколи. Усе їхнє життя, все, що вони роблять, відбувається на межі. Герой нашої розповіді мав духовне життя з надлишком. Своїм патріотизмом, але небесним, заповзятістю нести своєму народу слово, але Боже, він споріднений з авторкою епіграфу. Усе його життя було присвячене тому, щоби вогнем Господньої любові стирати межі людського невір'я і бездуховності.

Володимир Гусарук народився 1902 року в Панталії біля Дубного. Його батько Гнат Гусарук служив якийсь час на за-

лізничній станції в Рівному і був одним із перших віруючих та засновників рівненської громади. Уже в 14 років Володимир присвятив себе для Господа. Працював із молоддю, хором у рівненській громаді.

Ось як описував він цей час у листі до редакції протестантського журналу «Верность» у 1931 році: «Пам'ятаю поля зелені, тіністі ліси, срібні ріки, сонні болота, тріскучі морози, снігові замети, білі рівнини — все проходили. Несла сила пробудження. Чисельні зібрання в задушливих селянських хатах, у сільських школах, у садках, на похоронах, при хрещеннях. Стіл покритий білою скатертиною, дерев'яні лавки під яблунями, грушам, вишнями — сотні слухачів. Гаряче слово про нове, краще, чисте, щасливе життя у Христі. Співом розбиваються кам'яні серця.

Пригадую прифронтову смугу: поляки, біль-

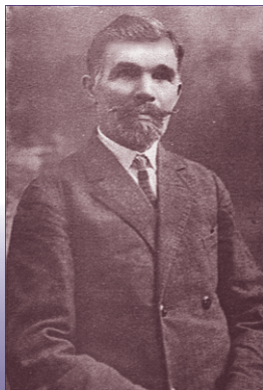
шовики, петлюрівці. Вагон набитий солдатами. Лайка, крик, а ми, бувало, заспіваємо: «Мир, полный мир, и там, где суeta». Затихнуть і слухають люди, знімають шапки, перестають курити, зітхають. Плачуть бідні солдати, змучені війною. Роздаємо брошури. Дякують і просять співати.

В селах били нас, арештовували, гнали етапом; холодні камери, радість звільнення і повернення у рідні громади. Не було власних рахунків, не було думок про кар'єру, мовчало своє «я». То було істинне свято в Христі».

Пізніше, у 20-х роках, Володимир Гусарук виїхав до Варшави для навчання в університеті. Студіював хімію, фізику і математику. Одночасно вивчав теологію в Лодзі. У Варшаві Володимир познайомився із Марією Болсуновською, донькою відомого місіонера на Холмщині Домініка Болсуновського, яка вивчала у

Варшавському університеті психологію. Володимир і Марія одружилися. Там же, у Варшаві, у них народився син Євген.

Володимир разом із батьком своєї дружини увійшов до заснованого в 1924 році Б.Геце Товариства взаємної допомоги євангельських християн у Польщі. Нам відомо, що в 30-х роках він став керівником Товариства. Метою організації було відкриття сиротинців, домів молитви, проведення біблійних курсів, видання і розповсюдження релігійної літератури. Дослідивши ті крихти відомого нам про Володимира Гусарука, розуміємо, що усе його життя було підпорядковане цій меті. Впродовж усіх своїх днів він жив на межі духовності і безвір'я, спраги Божого Слова і духовного багатства. Сила пробудження, яку ще називають першою любов'ю, кипіла в ньому все життя, штовхаючи на ті межі, де вирішувалися

Гнат Гусарук — батько
Володимира Гусарука

*Заметемо вогнем любові межі,
Перейдемо убрід бурхливій воді,
Щоб взяти повно все, що нам належить,
І злитись знову зі своїм народом.*

Олена ТЕЛІГА

НА МЕЖІ

Життя і діяльність
Володимира Гусарука

Приміщення
фабрики-місії
колись.

питання життя і смерті.

У 30-х роках Володимир неодноразово приїждив на батьківщину. Про перші такі відвідини він пише у вже згаданому листі до редакції «Вірності»: «Відвідав рідну землю. Насолодився дорогими місцями. Побачив свою громаду, де повірив, виріс, трудився юним. Згадав гурток молоді. Скільки було чистих ідеалів! Проїшов цей найщасливіший час... не повернеться. А було все це, коли Волинь переживала велике пробудження...

Але багато, багато з того часу змінилося. Багатьох не стало. Інший характер духовної роботи, люди стали спокійними і байдужими; немає колишнього вогню. Охолола перша любов, ослабла ревність. Життя є, але без надлишку. Млявість. І це навіть з тими, хто пройшов уздовж і впоперек простору Волинь, будучи гнаним, щоб людям проповідувати Христа. Де та молодь, яка за двадцять верст приходила кожного тижня на співанки? Яка була тоді радість!»

Що сказала б ця людина, що мала духовне життя з надлишком, потрапивши у Рівне не 30-х років, а першого десятиліття XXI століття?

Коли 1941 року почалася війна Німеччини з СРСР, багато громадських діячів поверталися в Україну, щоб підняти народ від національного сну. Володимир Гусарук їхав сюди, щоб пробудити людей від сну духовного. Спочатку він із сім'єю переїхав із Варшави до Холма, де жили батьки дружини — Болсуновські. 1941 року Володимир Гусарук повертається у рідне місто. Він повертається на межу — межу двох сильних держав — Німеччини і Радянського

Союзу, межу життя і смерті, межу духовного голоду і духовної насиченості, можливості проповідувати Євангеліє і заборони Слова Божого. Сила любові до Господа і до людей штовхнула його у бурхливі води ненависті і гріха, щоб вогнем Господньої любові стерти ті межі, що розділяють його рідний народ.

У Рівному наприкінці 1941 року Володимир Гусарук відкрив фабрику, що виробляла мармелад, гірчицю, штучний чай та інші дрібнички. Приміщення фабрики знаходилося у центрі міста, по вул. Розбитій (тепер Василя Суразького, цей будинок стоїть ще й досі між драмтеатром і готелем «Україна»). Будинок майже не змінився до нашого часу, що здивувало Євгена Гусарука, сина Володимира, який на той час був 12-річним хлопцем і допомагав батьку на фабриці. Працювали у Гусарука переважно віруючі, він брав на роботу і тих, кого хотіли відправити до Німеччини. Власник фабрики був змушений підписати з німцями контракт про те, що 70-80% прибутку віддаватиме для німецького червоного хреста.

На решту прибутку Володимир утримував місіонерів і проповідників, які несли Євангельську вістку в окупованій Україні. Багато хто засуджував Володимира за «запроданство» німцям. Справді, він мав знайомства з окупантами, серед яких були різні — жакливі й людяні. Завдяки своїм зв'язкам Гусарук визволяв місіонерів, яких німці посадили до в'язниці. Багатьох вдавалося спасти навіть від розстрілу. У тому ж приміщенні, де знаходилася

Володимир Гусарук (третій справа) з родиною.

фабрика, був і центр місії, яку очолював Гусарук.

Один із тогочасних місіонерів, Богдан Любомирченко, згадував: «Місійний дім у Рівному, що стояв на вулиці Розбитій, був гарною пристанню під час воєнної бурі. Тут був утворений осередок духовної праці, який організовано діяв на всю правобережну Україну... В цьому домі проходили тижні молитви за спасіння людей, що гинули в гріхах. Звідси молитовно скеровувалися проповідники Христового Євангелія на поповові лани Божої ниви. Звідси виходила матеріальна поміч для бідних, а зокрема для вдів і сиріт, що їхніх чоловіків та батьків безбожники замучили за віру в Бога. Тут зосереджувалося єдине джерело Божого Слова та іншої духовної літератури для всього Сходу, де пекуча спрага томила мільйони людей, щоб почути Євангеліє. Звідси ми винесли й вивезли багато тон Біблій та Євангелія...

Місійний дім також для працівників був приємним домом відпочинку, коли верталися до нього після довгих та важких подорожей. Чистота дому, порядок, свіжа постіль, спокій, здорова духовна атмосфера, смачна їжа —

все це було справжньою гарною пристанню... Першого липня 1942 року місіонери зустрілися в місійному домі в м. Рівному, щоб звідти їхати у заплановану подорож. Всіма шанований брат Володимир Гусарук розклав на столі перед нами велику карту України, обвів пальцем широкі простори, що маємо їх відвідати, підкреслив олівцем головні міста і промовив до нас:

— На цій території живе багато людей. Там розпорошені наші брати і сестри по вірі... Через місяць часу, на перше серпня, чекаємо вашого повороту. Нема жодної адреси, щоб вам дати. Нехай Господь супроводить вас і запровадить на потрібні місця...

Після трьохлітньої самовідданої праці на правобережній Україні ми залишили там... шість з половиною тон Біблій, Нових Заповітів, співників та іншої духовної літератури, що постачали брати І.Барчук та В.Гусарук із Варшави до Західної України, а ми ці скарби різними шляхами і дорогами перевозили й переносили далі на Схід, де панував духовний голод...»

Продовження в наступному номері.

Світлана
Бере́за,
рівненська
церква
«Відродження»

У повітрі пахло грозою. Сонце ще викидало на землю зі свого палаючого горнила розпечені пучки проміння, проте пір'їсті хмари, випливаючи зі східної частини неба, вже розросталися (хоч і не дуже швидко), переливаючись кольорами; мурахи, облишивши свої турботи, ховалися по гніздах. З озера в міському парку пахло свіжою рибою...

докором в її очах. Сам не сказав, куди йде, та й Марія не допитувалася. Для чого? І так все зрозуміло: пивничок довкола чимало. Знала: через годинку (може трішечки більше) повернеться і, плутаючи розповідатиме, який він талановитий художник, як всі йому заздрять, тому й не хочуть визнавати.

Так було завжди, сценарій лишається незмінним, бо ж хіба п'яний мозок здатен придумати щось нове? Марія старалася не звертати уваги

чом не спиниш цього пияка?»

Бог не мовчав — Він плакав разом із жінкою і теплом Своєї любові старався висушити сльози, вселити спокій у серце. «Почитай Святе Письмо», — народжував думку у Маріїній голові, проте після хатніх баталій їй зовсім не хотілося брати до рук Слово Боже. Та якось таки здалася, відкрила навмання один із псалмів. «Споглянь на горе моє і болі мої, і прости всі гріхи мої» (Пс. 25:18)... Повільно прочитала раз, потім — вдруге,

* * *

У їхній школі Грицько з'явився несподівано, просто посеред навчального року. Кілька місяців не було вчителя малювання (чим тільки не замінювали уроків!), аж тут раптом прислали не якогось там самоучку, а справжнього художника, випускника інституту прикладного мистецтва (подейкували навіть, що його полотна вже виставлялися на виставці у міській картинній галереї). Молоді вчительки з неприхованим

Озоном змінюються грози

Земля жила передчуттям грози, а Марія — передчуттям біди. Кімнатну тишу, яка чомусь лякала, порушував лиш годинник своїм монотонним «цок-цок» (важко навіть збагнути, що відраховував: плин часу чи миті, які лишалися до чогось невідворотного). Обхопивши голову руками, жінка сиділа в тупому оціпенінні.

Ще зранку Грицько пішов із дому, не доторкнувшись до сніданку, що парував на столі. Аж здригнулася, згадавши, як чоловік, розкуйовджений, неголений, почорнілий, старався якомога швидше вискочити з оселі, аби лишень не зустрітися, бува, поглядом з дружиною, з німим

на те лепетання, хоча раніше воно її добряче дратувало і спокушало: завжди гостра на язик, вона вміла підкинути таке слівце, що Грицько, наче ужалений кількома десятками бджіл, кидався на дружину з кулаками. Ох, і колотнеча зчинялася в хаті! Перепиште лице чоловіка викликало огиду та ненависть, Марії хотілося якомога болючіше вразити залишки його самолюбства, хотілося помститися за своє понівечене життя. Бувало, не стримавшись, пускала в хід нігті як свою єдину зброю, і тільки коли Грицькова агресія сягала апогею, втікала до іншої кімнати.

«Господи, допоможи мені... — благала плачучи. — Чому Ти мовчиш,

втретє. «Це ж наче про мене: «горе моє»... «болі мої»... «гріхи мої»... Гріхи мої... Отже, не в Грицькові справа — справа в моїх гріхах...»

Кінострічкою пропливли в уяві прожиті літа... Школа. Вищий навчальний заклад. Робота. Всюди — перша. Всюди — найкраща. По-іншому не сприймала себе сама, не сприймали її й інші. Матінко рідна!... А це що?!.. Ось її сором, ось її гріх!... Вирізати б, замалювати — ні, найкраще спалити, знищити цей сюжет... Але ж ні — на життєвій ниві проростає і зберігається все, посіяне тобою: і добірне зерно, і колосий бур'ян... Як же це так?!... Як же це?... Невже насправді так було?... Було...

кокетством звивалися навколо Грицька — та все марно: він уподобав собі очі-вуглинки гордовитої і самовпевненої Марії. За кілька місяців і весілля відгуляли, а там ще через трохи молода жінка відчула себе вагітною.

— Марійко, люба, у нас буде малюк?! — Грицько мало не танцював на radoцax.

— І чого тишишся? — невдоволено буркнула у відповідь Марія. — Раденький, що дурненький? Який малюк? Ти подумав, де ми жити з ним будемо? Ні кола ні двора — живемо в тісній «хрущовці» твоїх батьків, а тут ще й дитина...

— То давай підемо на найману квартиру, — обережно запропонував чоловік. — Я працюватиму за двох, за десятих — от

побачиш, усе буде добре: ні ти, ні наша дитина ні в чому не матимете потреби, а там, дивись, і черга на житло підійде. Та про що ми говоримо, Марусю? Радіти треба — нам Бог посилає дитя!

— Краще Бог послав би нам спершу житло, — огризнулася і додала, мов відрубала: — А поки немає свого помешкання, не буде й дитини...

палати, залишивши дружину наодинці з важкими думками. Повернувся лишень надвечір, та й то добряче напідпитку.

— Не журися, Марійко, — торкнувся руки дружини, присівши на краєчок ліжка. — Може, ще той лікар помилився.

Ні, лікар не помилився — і життя молодого подружжя стрімко пішло

сьогодні Бог відкрив їй причини болю. Виходить (ох, і важко усвідомлювати це!), не Грицько занастив її життя, а вона сама занастила і себе, і його, відмовившись колись від Божого подарунка, від первістка. Згадала, як хотілося Грицькові стати татом, як він благав, умовляв зберегти дитинча... Сама штовхнула його на слизький та непевний шлях — сама ж і зненавиділа людину, якій запрягалася бути вірною і в радощах, і в горі.. Пізніше, ставши християнкою, роками молилася, благаючи, щоб Бог змінив чоловіка, навіть гадки не маючи при цьому, що змін потребує й сама. Якби Бог просто виконав бажання її серця, вона ніколи б не усвідомила своєї провини перед чоловіком, залишилася б назавжди такою ж впертою і самозакоханою.

«Дякую, Отче, що відкрив мені очі, — озвалася стиха в молитві, — і прости, що так пізно настало прозріння. Мое серце відкрите перед Тобою, очищай його, вдосконалуй, готуй до вічності. У Твоєму великому милосерді освіти мене істиною і навчи, як маю жити далі»...

Ще не сказала «амінь», як згадалися раптом слова когось із проповідників, почуті кілька днів тому: «Якщо люди не побачать у вас образ Христа, то де ще вони можуть Його побачити?» Тоді сприйняла їх не більше, як мудру і гарну фразу, нині ж вони з точним прицілом влучали у серце. Стало соромно, дуже соромно за хатні чвари, за ненависть, за нестриманість. Хіба, дивлячись на дратівливу і в'їдливу

жінку-християнку, міг Грицько (чи будь-хто інший) повірити, що Бог є любов?... Отже, вона ганьбила свого Господа в людських очах?! Виходить, лукавий задля власної забави жбурляв її під ноги спокуси, а вона, Марія, не вміла (чи, може, й не хотіла?) опиратися їм. Яка ганьба!.. Все, досить, відтепер жодне слово гниле не злетить з її вуст.

* * *

Відтоді минуло трохи більше року. Грицько не змінювався: він давно втратив роботу (хто триматиме на вчительській посаді пияка?), перебивався випадковими заробітками, які ніколи не потрапляли додому, осідали в пивничках-забігайлівках. Зате Марія... У стриманій, добрій і м'якій жінці з сумними очима важко було впізнати колись сварливу Грицькову дружину. Відчуваючи власну провину за чоловікове пияцтво, вона старалася смиренням та любов'ю торкнутися його серця. Вдавалося не завжди...

— Марусю, знаєш, кого я зустрів, — ввалився якийсь до оселі п'яний Грицько. — Василя! Ми з ним в гуртожитку разом жили. Зовсім не вмів малювати, а сьогодні, бач, директор художньої школи. Де справедливість, де? — белькотів, обіпершись, аби не впасти, об стіну.

— Що робиш, Грицю, — зітхнула Марія, допомагаючи чоловікові зняти куртку, — так буває: безталанні пробиваються, а талановиті гублять себе у горіліці.

— Що ти сказала?! — цього разу навіть захме-

«Споглянь
на горе
моє
і болі мої,
і прости
всі гріхи
мої»
(Пс. 25:18)

Відмовляли всі гуртом: і Грицько, і батьки, як одні, так і другі. Та де там! — Марія, мов затялася: дитини не буде...

Холодне брязкання медичних інструментів, скажений біль, який, здається, роздирав кожну клітину тіла — все це було дріб'язком у порівнянні з тим, що довелося відчувати, коли лікар, винувато ховаючи очі, сказав: «Мені дуже шкода, але, схоже, дітей у вас більше не буде».

Слова-вирок, мов грім серед ясного неба, вмить розстроїв сімейний корабель. Марія розгублено дивилася на Грицька, а той, до крові закусивши губу, відводив погляд вбік... Постоявши з хвилину мовчки і не зронивши й слова, повільно пішов з

під укіс. Принадившись до чарки, Грицько опускався все нижче й нижче. Помешкання, яке вони отримали таки через кілька років, не зробило їх ні на йоту щасливішими: позбавлена дитячого сміху, оселя сповнювалася щоденно лайками...

* * *

«Горе моє... Болі мої... Гріхи мої...» — шепотіла Марія знов і знов. Відчувала: саме зараз Господь незримо стоїть ось тут, поруч з нею. Він почув її «Допоможи!» — і відповів на молитву. Він і раніше був поруч, і завжди відповідав, тільки Марія чула лишень власний душевний біль. Сьогодні ж все інакше —

лілою головою зрозумів натяк дружини. — Ти захищаєш його? Та він... кар'єрист. О! Кар'єрист. А я, щоб ти знала, якщо не захочу, то й не питиму.

— Добре, добре, не питимеш, — старалася заспокоїти чоловіка, що вже почав помітно дратуватися. — Ходімо краще на кухню, погодую тебе, цілісінький день ні крихти в роті не мав, хіба ж однією горілкою ситий будеш?

Останні слова, вочевидь, були зайвими — вони збудили в Грицькові нову хвилю агресії.

— Його захищаєш, а мене горілкою попіраєш? Оце така дружина, така християнка? Ноги моєї не буде у вашій церкві. Ніколи, чуєш? Ні-ко-ли! Ви всі лицеміри, всі! Святошами тільки прикидаєтесь.

Ковтаючи сльози, Марія, нарешті, стягнула куртку з чоловікових плечей.

— Не кричи, — попросила якомога лагідніше, — сусіди почують.

— Хай чують, хай зна-

ють, ненавиджу вас усіх! Ненавиджу!

Стиснута в кулак рука боляче торкнулася Маріїно плеча, потім — голови...

Хтозна, чим би все закінчилося, якби не зуміла вирватися і, як завжди, втекти до своєї кімнати. Плакала, проте не від болю. «Святий і Праведний Отче, пошли мені мудрості, пошли терпіння, пошли любові», — шепотіли її вуста. Відтоді, коли зламала хребет власному «я», вона щодня, як оце й зараз, зверталася до Бога в молитві. Навчилася прислухатися не до своєї біди чи розпачу, а до Божого голосу. «У всьому показуємо себе...: у побоях..., у трудах, у недосипаннях, у постах» (2 Кор. 6:4-5), — ці слова, прочитані вранці, вона запам'ятала, виходить, не випадково: Господь упродовж дня готував їй підтримку. Стало враз легко й затишно на серці,

захотілося ще й ще молитися, спілкуватися з Батьком Небесним про все, і найперше — про Грицька, бо ж «багато може щира молитва праведного».

* * *

Земля жила передчуттям грози, а Марія — передчуттям біди. Чи, може, то зовсім і не біда? Може... Але щось таки має статися. Це знала напевно і з острахом позирала на двері: зараз пролунає дзвінок. Зараз... Ні за що не хотілося братися (добре, що й потреби не було — неділя ж). Увімкнула плеєр — і кімнатну тишу, нарешті, розірвала пісня. «Як стрінеш Царя? Як стрінеш?» — зворушував до сліз знайомий голос співака. Цю пісню любив і Грицько. Навіть сп'яна розчулювався до сліз. Марії раптом стало мультко на душі. Хвилювалася не за себе — за чоловіка...

«Господи, — прошепотіла, — він добрий... Я знаю, Ти любиш його»...

Нарешті, озвався дзвінок. Важко переставляючи ноги (мов свинцеві гіри прив'язав хтось до них), підійшла до дверей, клацнула замком — і мало не крикнула: сусідські хлопці, дебели молодики, несли на руках її Грицька.

— Ви не лякайтеся, тітко Маріє, — сказав один із них. — Просто дядько впав посеред дороги, йому, мабуть, зле.

— Він... живий? — запитала тихо, ледь ворухачи пересохлими і помертвілими від жаху губами.

— Живий. Тільки треба його десь покласти і «швидко» викликати.

— Так, звісно, — Марія, нарешті, опанувала себе, заметушилася, допомагаючи хлопцям внести Грицька до кімнати і зручно вмошуючи його на ліжку...

Надвечір після важкого серцевого нападу чоловік, нарешті, прийшов до тями. Кволо посміхнувшись до Марії, яка сиділа поруч, мовив:

— Я люблю тебе, Марусю. Люблю. Ми тепер будемо разом. Я бачив Бога. Він любить мене. Так само, як і ти. Молись за мене, Марусю, молись...

Загуркотіло десь далеко, потім — ближче. Зовсім поруч. Блискавки, мов балерини, витанцювовали по небуподіуму, посилаючи сліпучо-осаянні посмішки залицальникам-громам. Гроза тільки-но розгулялася над містом, а Марія, щасливо всміхаючись, уже вчувала запах озону. □

Бог зробив це!

*«Будьте сильні,
і хай буде міцне
ваше серце, всі,
хто надію покладає
на Господа!»
(Пс. 31:24).*

Олена МЕДВЕДЄВА,
відповідальна за дитяче служіння
рівненської церкви «Благодать»

Господь подарував нам **усе**, в буквальному розумінні цього слова: Своє Різдво, вічну любов, віру, спасіння та відповіді на молитви. Тому дитячий християнський табір «Територія добра» церкви «Благодать» відбувся і взимку 2010 року.

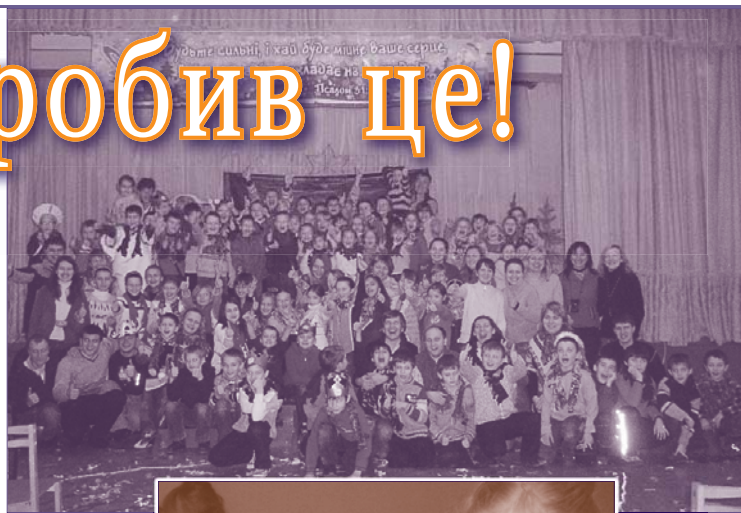
У приміщенні ЗОШ №11 міста Рівного з 2-го по 6-те січня цього року мали змогу вивчити біблійну історію про народження Спасителя та відпочити 80 діток віком 13 років. З ними працювали, за них молилися і за них вболівали 23 посвячених дитячих лідери. А саме: координатори програми Тетяна та Іванна Куцелі, духовний наставник Олександр Самодуров, художній керівник Володимир Кісарець, музичний — Алла Левчук, спортивні інструктори Інна Єремейчук та Андрій Черненко, майстри з рукоділля — Наташа Ящук та Любов Желєзнікова, медсестра — Марина Бабчанік та її незмінний помічник Ірина Сова. А також наставники-вихователі: Ірина та Іванна Дубенчук, Наталія Тулаєва, Тетяна Гах та Анастасія Медведєва; Богдан Зварич, Петро Гордійчук та Сергій Ільченко, Юрій Бабчанік та Ярослав Літвинчук.

Мета цього табору — розповісти дітям правду про Різдво, адже багато дітей майже нічого не чули про те, що каже Біблія щодо Народження Месії.

Різдвяні псалми, щирі молитви, змістовні духовні проповіді, хронологічне та ретельне вивчення різдвяної події на біблійних уроках, новорічні та різдвяні вироби своїми руками, цікаві спортивні змагання та оригінальні конкурси, призи та безліч чудових подарунків, смачні гарячі обіди — всім цим насолоджувалися цьогоріч діти та дорослі.

Табір завершився святковим зібранням, на яке були запрошені батьки дітей, врученням дітям гарних різдвяних чобітків з логотипом табору, а наставникам — теплих пледів із тим же логотипом.

Різдво — це час творити добро! ▢

Людмила ЖАКУН,
рівненська церква
«Відродження»

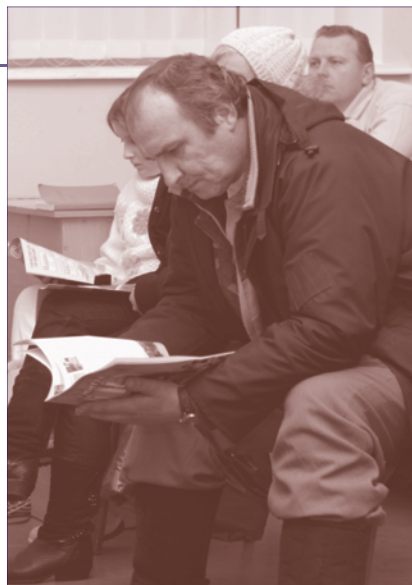
Щільно розмістившись у двох автомобілях, група школярів у супроводі кількох дорослих вирушає у чергову поїздку. На цей раз маршрут пролягає на північ області. Мокрий сніг та ожеледиця дещо ускладнює рух, але часу маємо вдосталь, тому можна не поспішати. Та й нікому з дітей немає діла до пильності водіїв, тому вони жваво розмовляють, наспівують улюблені пісні та ласують чимось солоденьким. Зрештою, навіть переживати, коли кожен із них щиро помолився перед тим, як знову вирушити у незнайому дорогу.

Уже вдруге дитячий гурт «Стежинка» з Владикавказу приїхав відвідати Рівненщину. З ініціативи і запрошення рівненських церков з 4-го по 10-те січня було проведено кілька євангелізаційних зустрічей за участю дванадцяти школярів на чолі з музичним керівником Ельмірою Борзовою, пресвітером владикавказької церкви ЄХБ «Наdejда» Валерієм Лунічкіним і пастором центральної церкви ЄХБ м. Санкт-Петербурга Петром Лунічкіним. Упродовж тижня «Стежинка» побувала у чотирнадцяти населених пунктах Рівнен-

ської області. У кожному з них діти мали переповнені зали найуважніших слухачів, з яких їхні ровесники були найдопитливішими. Та гості порушували далеко не дитячі теми, виконували серйозні змістовні пісні. Своїми юними дзвінками голосочками вони ще більше підсилювали щирість висловлюваної думки. «Ми не артисти, а співаємо про нашого Бога», — наголошує ведучий євангелізаційних зустрічей Петро Анатолійович Лунічкін.

А тепер давайте ближче познайомимося із дитячим гуртом! «Стежинка» виникла за сприяння Північноосетинської місії милосердя 1995 року. До її складу увійшли діти віком від 9 до 16 років, здебільшого, учні музичних шкіл. За призначенням вокальний гурт має євангелізаційне спрямування. У республіці Північна Осетія він звершує служіння у школах, інтернатах, дитячих будинках, місцях суворого режиму, у військових частинах і безпосередньо в церквах. Виконання пісень здійснюється російською, грузинською, вірменською, осетинською, німецькою, англійською мовами. Та нещодавно заради українських друзів діти вивчили україномовну колядку та до наступного року пообіцяли вивчити ще одну українську пісню.

Дитячий гурт «Стежинка» відомий для церков не тільки Рівненської області, а й Донецької, Миколаївської, Запорізької, також Автономної республіки Крим та м. Києва. За п'ятнадцять років діяльності «Стежинка» мала змогу побувати у дванадцяти країнах. Упро-

довж цього періоду склад гурту кілька разів змінювався (адже не встигнеш і оком моргнути, як діти вже й не діти). Подорослішавши, а потім й одружившись, вони вже виховують таких самих співочих дітей.

У ході зібрань, які проводили гості, звучало багато практичних життєвих ілюстрацій, що найефективніше зуміли передати Добру Новину, а пісні про народження, страждання та любов Христову стали гарним інструментом дитячої проповіді. Вони нікого не залишали байдужим: підбадьорювали, втішали, іноді навіть й оживляли заколихане холодом серце слухача.

Невід'ємною частиною євангелізаційної програми були спогади про трагедію у Беслані, що сталася 2004 року. Це робилося не задля інформаційного приводу, а з дещо інших, скажімо, застережливих мотивів. Петро Лунічкін, який був очевидцем горя і болю постраждалих родин, називає просту причину таких спогадів про Беслан: «Ми не проводимо концертних заходів, які звеселяють серце, а хочемо стривожити, збентежити вашу душу, наблизити до Господа. Адже назва дитячого гурту «Стежинка» означає шлях, що веде до Бога».

Пролягла «Стежинка» з Півні

Нагадаємо, що місто Беслан розташоване на правому березі р. Терек, за 15 км на північ від Владикавказу, столиці Північної Осетії, звідки приїхали наші друзі. Республіка межує з Інгусетією та Грузією, і є чи не найгарячішою точкою, де земля не встигає відпочивати від стихійних лих, катастроф і терактів.

Першого вересня 2004 року у бесланській школі число 1 на урочне відкриття нового навчального року зібралися вчителі, діти, їхні батьки та інші родичі. Проте свято перетворилося на жахіття. У цей злощасний день тридцять два бойовики взяли у заручники 1 128 осіб та протягом трьох днів утримували їх у шкільному спортзалі. За цей час вдалося вивести 12 жінок із 15-ма грудними дітьми. Зрештою, по закінченні теракту загинуло понад 350 людей, з яких половина — діти. Понад 500 осіб отримало тілесні ушкодження та психологічні травми.

Коли відбувається щось подібне в іншій країні, в іншому місті чи селі, ми, стежачи за тривожними новинами, що повідомляють ЗМІ, лише співчутливо киваємо головою. Серед заручників у бесланській школі були віруючі діти та дорослі, учні недільної школи, які серед задушливого повітря та крові намагалися у зошитах писати молитву «Отче наш» і роздавати її на прохання інших наля-

каних заручників. У такий спосіб до тисячі таких записок отримали ті, хто надто близько підійшов до смерті. Ось так вперше з уст, які ніколи не молилися, в небо полилися страдницькі благання. А в цей час батьки, близькі, рідні, місцеві брати і сестри, сповнені скорботою, страхом і жевріючою надією, не відходили від оточеної школи. Петро Анатолійович, котрий на той час був пресвітером владикавказької церкви «Наdejда» і очолював місію «Світло на Сході» в Росії, мав змогу перебувати серед віруючих батьків, рідних і друзів на території школи. Тому, згадуючи сумну славу Беслану, він спонукує братів і сестер Рівненщини не баритися: «Церква може допомогти отримати зцілення через Христа всім тим, у кого ушкоджений гріхами розум, серце та думки».

Гості з Владикавказу не лише ділилися своїми переживаннями, благословіннями, а й просили нас молитися за дорогі їхньому серцю народи Кавказу: чеченців, лезгинів, аварців. Вони донині не пізнали любові Христа.

Репетиції, насичений робочий день, щільний графік поїздок, заметені дороги з транспортними полонками, ще й не зовсім зрозуміла українська на додаток — все це,

вочевидь, виснажувало дитячий організм. Але діти, схоже, мало переймалися такими деталями. Про це свідчать їхні враження, які вони радо висловили нашому часопису.

Рома ЛУНИЧКИН.

Прославление Бога для меня — это великое счастье! Конечно, жалко, что завтра последний день. Я бы мог здесь пять еще неделек две. В этой

поездке мне очень многое понравилось, а особенно отношение людей к Богу. Многие люди готовы принять Бога и видно, что им Он очень нужен. В каждой церкви нас очень хорошо принимали, кормили. На дворе было немного холодно, но Божья любовь меня часто согревала. Я познакомился с хорошими, добрыми людьми! Группа «Тропинка» — это отличный способ прийти к Богу. Я не раз видел, как у слушателей появлялись слезы на глазах, особенно на песне «Беслан». Все-таки эта поездка была очень хорошей и я благодарю Бога за то, что побывал в Украине и мог прославить имя Его!

Валерия КОБЗЕВА.

В этой поездке мне очень понравилось то, что здесь добрые, гостеприимные люди и кормили нас, как царей! А еще мне понравились гнезда аистов. Ну, в общем, все понравилось, и я рада, что мы сюда приехали!

Нелли ГОНЧАРУК.

Меня удивило — совершенно не знакомые люди, а принимают, как родных. Кормят напоевал. В Украине я скучала и плакала за родителями, но дядя Валера (пастор владикавказской церкви. — Прим. авт.) всегда всех веселит. В Украине очень красивая природа, кудрявые деревья тянутся в небо, много озер, рек... В общем, мне очень понравилась Украина!

Максим КОБЗЕВ. Когда на служении люди выходили каяться перед Богом за свои грехи, я был рад за них. Мне очень понравилась проповедь Петра Анатолиевича Луничкина.

Хотя я ее слушал много раз, но все равно прислушивался и каялся в своих грехах. Еще мне понравилось его свидетельство, когда он лежал в больнице. К его жене и детям подошел врач и сказал, что Петр Анатолиевич и до утра не доживет. Тогда его сын Дима подошел к своему папе и молился всю ночь вместе с остальными детьми и мамой. И Бог их услышал. Эта

проповедь так затронула меня, что я чуть не прослезился. На Украину я приехал прославлять Бога и очень благодарен Ему, что еще есть такие добрые люди. А еще запомнилось, как нас водили на каток.

Сюзанна САЛМАНОВА.

В Ровенской области я уже второй раз. Здесь очень открытые и гостеприимные люди. Мне очень понравилось их серьезное отношение к Богу. За то время, которое мы здесь были, Бог нас обильно благословлял и действовал в сердце людей через наше пение и проповедь. Я увидела много покаяний. На каждом служении мы чувствовали присутствие Бога. Я благодарна Господу, что мое служение в «Тропинке» приносит пользу. После каждого служения нам накрывали царские столы. Когда мы выезжали из Владикавказа, было +15° С, приехали в Ровно, а здесь -15°... К сожалению, завтра уезжаем. Я бы хотела приехать сюда снова... Об Украине остались только хорошие впечатления. Мы очень рады, что у нас есть такие братья и сестры во Христе.

Петр ЛУНИЧКИН.

Эта поездка мне понравилась тем, как проходило служение и прославлялся Бог. А еще здесь очень вкусно готовили нам еду. Во многих церквях нам дарили подарки. Я рад, что пою в группе «Тропинка». Господь так благословил, что я до сих пор пою в ней. И вообще, слава Богу за такую поездку!!!

Олександр ГАВРИЛЮК,
керівник відділу
благовістя
ООЦ ЄХБ

Уже вдруге саме на Різдво відділ благовістя запрошує на Рівненщину з Владикавказа дитячий гурт «Стежинку». Особисто мене вражає посвяченість цих хлопчиків і дівчаток — вони приїждять до нас, жертвуючи своїми різдвяними канікулами у школі. І замість того щоб у ці дні заслужено відпочивати і святкувати Христове Різдво у своїх рідинах, їдуть служити Богові. Шлях, який діти долають від дому до нас, завдовжки 2000 км. Дві доби вони проводять в автомобілі і при цьому вночі сплять сидячи. А дорога далека складна, місцями дуже слизька.

Протягом семи днів з допомогою дитячого гурту було проведено 13 евангелізацій. Щодня підйом о 7-й ранку, відбій не раніше 23-ї ночі. І при цьому у дітей на обличчі широка усмішка і жодного натяку на втому! Потім знову дві доби дороги додому і відразу — за парти до школи.

Десятки пасторів із різних церков, де відбулися евангелізації, можуть поділитися величезними благословіннями, які пережили їхні церкви під час цих зібрань! І всі вони в унісон зі мною можуть сказати, що приїзд дитячого ансамблю «Стежинка» став для усіх нас великим духовним благословінням і прикладом посвячення, мужності та оптимізму! □

ВІДДІЛ ДИТЯЧОГО СЛУЖІННЯ

Інна НОВОСАД,
відповідальна за
роботу в будин-
ках сімейного
типу відділу ди-
тячого служіння
ООС ЄХБ

Християнський
сімейний табір

«ВЕЛИКА РОДИНА»

З 30-го грудня по 5-те січня 2010 року у мальовничому куточку Карпат, поблизу міста Свалява, проходив християнський сімейний табір «Велика родина», який проводила Рівненська обласна спілка батьків-вихователів та опікунів по захисту прав та інтересів дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування «Промінь надії» за підтримки дитячого відділу Обласного об'єднання церков ЄХБ Рівненської області.

У таборі мали змогу відпочити 134 людини (15 родин). Цей особливий табір відбувся вже втретє. Його унікальність полягає в тому, що у таких таборах збираються сім'ї, які виховують прийомних дітей. Цього року до цих сімей долучилися родини із Київщини, які також виховують прийомних дітей.

Програми для батьків і дітей були розділені. З дітьми працювала команда молоді з церков нашої області за програмою «Характер Бога». Щодня на біблійних уроках діти дізнавалися про Бога, пізнавали Його сутність. На вечірніх зібраннях проповідували наставники та молодь зі старшої групи, які вже є членами церкви «Благодать». Вікова категорія дітей в таборі була від 1 до 19 років.

Координатором дитячої програми була Світлана Новосад, яка сама є вихованкою дитячого будинку сімейного типу. Для дітей була підготовлена різноманітна цікава програма — це подорожі історичними місцями міст Ужгорода та Мукачева, відвідини приватного звіринця у с. Суську, діти побували на термальних історичних гейзерах у Берегово, піднімалися у гори, розпалювали там вогнище та смажили сало, а потім, щасливі і задоволені, повернулися на базу. І хоча у той період у Карпатах зовсім не було снігу, час провели

дуже цікаво. Усі захоплювалися неймовірною природою, яку створив Сам Господь Бог, глибше пізнали Його велич як Творця Всесвіту.

Незабутньою для всіх стала зустріч Нового року. Діти підготували новорічно-різдвяну програму,

виставу і концерт. Батьки, спостерігаючи за дійством, змогли ще раз переконатися, які талановиті їхні діти. Dorosлі разом із дітьми у спільній молитві прославили Бога.

Як уже зазначалося, батьки проводили час і зокрема навчалися за іншою програмою. Поряд із віруючими сім'ями у таборі перебували невіруючі люди, а також сім'я православного священника. Але усіх об'єднували спільні молитви до Бога за дітей, за сім'ї, за нашу Україну. Всі разом дивилися християнські відеосемінари, разом їх обговорювали, разом шукали відповіді на проблемні питання у вихованні дітей, у родинних стосунках, розбирали різні життєві ситуації і незмінно зверталися за відповіддю до першоджерела — Слова Божого, усвідомлюючи відповідальність, яку на нас поклав Сам Бог за дітей, яких нам довірив.

Батьки також мали пізнавальну екскурсійну програму, проте незабутніми залишаються спілкування до пізньої ночі, обговорення питань, які турбують душу та серце. Це дуже зближує людей, адже ми робимо спільну справу, намагаємося виростити наших дітей для Царства Божого. Для сімей, які ще поки що не знають Бога, цей табір став справжнім свідченням Божої любові. Вони близько спілкувалися з дітьми Божими, і Слово було посіяне... Тож молимося тепер, щоби Господь зростив його в їхніх душах.

Щиро дякуємо всім, хто долучився до підготовки цього табору, молоді, яка працювала для наших дітей.

Особлива подяка від усіх родин міжнародного благодійного фонду «Пшеничне зерно» за фінансову підтримку табору. Нехай Господь ясно благословить усіх, хто працює на ниві Божій для Його слави.

Людмила
Жакун,
рівненська
церква
«Відродження»

Обласні звітно-виборчі конференції, які проходять кожні чотири роки, є схожими на усний літопис братства, що найкраще і найповніше підсумовує усе зроблене за кожен міжзвітний період, а також спонукує замислитися над тим, що і чому не було зроблено. Основну

В.В.Нестерук,
голова ВСО ЄХБ

В.П.Шемчишин,
заст. голови ВСО ЄХБ

М.Є.Каспров,
заст. голови ВСО ЄХБ

тей. Від Всеукраїнського Союзу у ній взяли участь: голова союзу — В'ячеслав Васильович Нестерук та його заступники — Володимир Павлович Шемчишин та Микола Євгенович Каспров.

(церква м. Млинова). Брати Ілля Максимович Корнійчук (за віком) та Святослав Георгійович Карп'юк (за станом здоров'я) передали служіння молодшим братам. Після цього було обрано

перед Господом і вами, найперше, що хочеться сказати Богові: «Прости!.. Прости, що не все зробили, що могли зробити, а могли зробити трошки більше, не завжди були слухняні ке-

ОБЛАСНА ЗВІТНО-ВИ

мету (ознайомлювати помісні церкви зі служінням ООЦ ЄХБ) таких заходів не можна розглядати без іншої, яка має стимулювати кожного християнина підсумовувати свою працю у Христовій церкві.

Учасники заслухали звіти голови ООЦ ЄХБ Михайла Андрійовича Ільюка, його заступників та дев'яти керівників відділів.

За рішенням конференції Обласного об'єднання церков, у керівному складі відбулися певні зміни. Служителі обрали заступників голови ООЦ ЄХБ Рівненської області: братів-пасторів В. В. Нестерука (рівненська церква «Відродження»), А.В. Ярмушка (Костопільська церква), В. З. Басарабу (церква с. Городища, Рівненський р-н) та С. О. Гарбузюка

Шостого лютого в приміщенні церкви «Відродження» міста Рівного відбулася обласна звітно-виборча конференція представників церков ЄХБ Рівненщини. Конференція зібрала 260 делегатів та близько 10 гос-

клад обласної пресвітерської ради в кількості 21 чоловік.

У робочій частині Михайло Ільюк звернувся до присутніх зі словами аналізу та висвітлення духовного функціонування церков:

— Щоразу, коли ми звітуємо за своє служіння перед церквою, братерською радою чи обласною пресвітерською радою, ми усвідомлюємо, що звітуємо перед Тим, Котрий каже: «Я знаю твої діла...» (Об. 2:2). Настане час, коли кожний пастор дасть звіт за свою отару, за своїх членів церкви (Євр. 13:17). Тому сьогодні, звітуючи

рівництву Духа Святого, не завжди любили Твоєю любов'ю, не завжди прощали, як Ти нам прости, інколи втомлювалися, спотикалися...» Друге, що щиро говоримо Господу, це: «Дякуємо за силу Твою в служінні, успіх у праці, благодать і благословіння, — і в смиренні перед Господом додаємо: — Не нам, не нам, але імені Твоєму дай славу».

Отож за чотири роки було організовано і зареєстровано 10 нових церков. Приємно і благословенно, що в кожній церкві є посвячені брати і сестри, а особливо пастори, диякони. Цілком

М.А.Ілюк,
голова ООЦ ЄХБ
Рівненської обл.

природно, що пастори за станом здоров'я чи за віком передають служіння молодим братам. За чотири роки в пасторську сім'ю влилося 35 нових пасторів.

мету виконати так звану програму «мінімум» — один раз у квартал відвідувати кожну церкву в області. Отож за ці чотири роки відбулося понад 2000 таких відвідин. Для нас було благословенням бути на зібраннях у ваших церквах, на членських зібраннях, на братерських радах, служити словом, порадою, «радіти в нашій спільній вірі в нашого Господа Ісуса Христа».

Щиро дякую Богові за Його великі благословіння для нашого братства в минулому чотириріччі, і нехай Бог благословить

як раби Господа і слуги Церкви, кожен служитель був зацікавлений у найкращому спорядженні роботи обласного об'єднання. Будь-який напрям служіння: молодіжний, дитячий, інформаційний, музичний, сестринський, благовістя чи організації нових церков — це не тільки посвята керівників відділів і їхніх команд певній роботі, це тісна співпраця пасторів, дияконів, молодіжних лідерів, вчителів недільних шкіл, музикантів та інших служителів у всіх помісних церквах.

відповідно і стануть служителами цих же церков. Брати зазначили, що зростаюча церква в Україні — це та церква, яка самовіддано працює з дітьми, підлітками, молоддю. Михайло Ілюк, який був обраний головою ООЦ ЄХБ на повторний термін, наполегливо закликав служителів любити молодь великою пасторською любов'ю. Роман Курбацький, керівник відділу молодіжного служіння, виділив одне з багатьох надбань християнської молоді, в якому ті особливо розвиваються,

БОРЧА КОНФЕРЕНЦІЯ

6 лютого 2010 року

На сьогодні в церквах Рівненської області 117 пасторів і понад 250 дияконів.

До обласної пресвітерської ради входить 21 брат — це голова ООЦ, 4 заступники та 16 доповіданих пасторів церков різних регіонів області.

Щоразу для себе особисто і для всіх братів і сестер я наголошую, що ми служимо Господу в Його помісних церквах. Тому ми поставили за

Церкву Христову на Рівненщині рясніше і багатше! Нехай все буде для Його слави, для слави Бога-Отця, Сина і Духа Святого. Амінь».

Усі присутні служителі нагадували одну дружну родину, яка зазвичай з наближенням Пасхи збирається, щоби поділитися між собою обов'язки: хто прибиратиме, хто фарбуватиме, хто білитиме чи пратиме. Господь лінєвим нічого не посилає. Тому,

На зустрічі брати закликали один одного звернути увагу на ті села і містечка, де немає жодної євангельської церкви, тим паче, такого гармонійного розвитку служіння, який ми спостерігаємо у великих церквах. Область має понад сімсот населених пунктів, де немає євангельських віруючих.

Представники Всеукраїнського Союзу і місцеві керівники відділів спонукували присутніх пасторів запрошувати до християнського навчання молодь та підлітків, які

— молитва. Різновиди молодіжної молитви зміцнюють юний дух і є запорукою отримання великих Божих благословінь.

Аналізуючи чотирирічне служіння кожного відділу ООЦ ЄХБ, учасники конференції одностайно благословили всіх на подальше служіння і виявили щире бажання злагодженою євангельською родиною співпрацювати на великому родючому полі Рівненщини. ▣

ВІДДІЛ МОЛОДІЖНОГО СЛУЖІННЯ

Молодіжні керівники центрального регіону

БЛАГОСЛОВЕННИЙ ПОЧАТОК РОКУ...

Катерина
КОРОТКІЙ,
секретар
відділу
молодіжного
служіння

Зустрівши новий 2010 рік і відзначивши свято Різдва Господа нашого Ісуса Христа, молодіжні керівники Рівненської області та їхні помічники зібралися разом у триденному таборі.

13-16 січня 2010 року на базі «Волошки» пройшов четвертий щорічний з'їзд молодіжних керівників Рівненської області. Основною метою було наставляння, підбадьорення один одного в Дусі Божому, а також підбивання підсумків минулого року і планування нового.

Загалом, на з'їзді були присутні 60 чоловік — представники 29 церков, з них 28

молодіжних керівників, 19 лідерів та 13 сестер (дружин молодіжних керівників). Розпорядок дня був влаштований так, що в першій його частині учасники в Дусі поклонялися Богові, прославляли Його та навчалися, а по обіді всі разом підводили підсумки та планували майбутнє.

Програма та матеріали були цікавими та актуальними для молодіжних лідерів. Про це свідчить і те, що у свій вільний час та в перервах між лекціями всі спілкувалися на теми служіння, духовного зросту та лідерства.

На відкритті з'їзду керівників молоді привітав голова ООЦ ЄХБ в Рівненській області Михайло Андрійович Ільюк. Основним промовцем був

Сергій Гаврилов, що читав чотири лекції на теми: «Внутрішня людина», «Плоди Духа», «Взаємини з Господом», «Служіння». В другій частині дня молодіжні керівники збиралися за «круглим столом». У четвер вечір був присвячений підбиванню підсумків служіння 2009 року: були обговорені конкретні напрями служіння, їх реалізація, актуальність і необхідність певних заходів. У другій частині дня п'ятниці молодіжні лідери планували

ГЕРОЙ ВІРИ

На Четвертому з'їзді молодіжних керівників Рівненської області читав лекцію голова ООЦ ЄХБ Михайло Ільюк. У ході заняття він провів експрес-інтерв'ю. Молодіжним лідерам було поставлене запитання: хто такий герой віри?

Пропонуємо і вам дізнатися відповіді на нього.

«Це Божа людина, тобто людина повністю залежна від Господа, через яку Бог здійснює щось незвичайне і, можливо, нереальне, на думку оточуючих».

Планування молодіжного служіння

служіння на 2010 рік: обговорювали як загальнообласні заходи, акції та проекти, так і визначали конкретні дати певних регіональних з'їздів та конференцій.

Підбиваючи підсумки Четвертого з'їзду молодіжних керівників Рівненської області, можна сказати, що Бог активно працював із кожним лідером. З допомогою Господа було заплановано багато різних заходів, регіональні конференції, два обласних конгреси, соціально-євангелізаційні акції і ще багато іншого для слави та служіння Богу, а також для особистого запалу кожного християнина. Бо таким є гасло відділу молодіжного служіння на 2010 рік: «... духом палайте, служіть Господеві...» □

«Це людина, яка полюбивши Бога, навчилася шукати щодня Його лиця, пізнавати Господню волю та виконувати те, чого Бог хоче щодня від неї».

«Це людина, яка довірилася Богові і посвячено служить Христу».

«Людина, яку Виноградар обрізав для того, щоб давала багато плодів, смиренна, відкрита для звершення Божих діл».

«Це переможець, який досягає поставлених перед ним Божих цілей».

«Усупереч всім обставинам вірить у Божі обітниці».

«Це той, хто в життєвому вирі став переможцем завдяки співпраці з Богом».

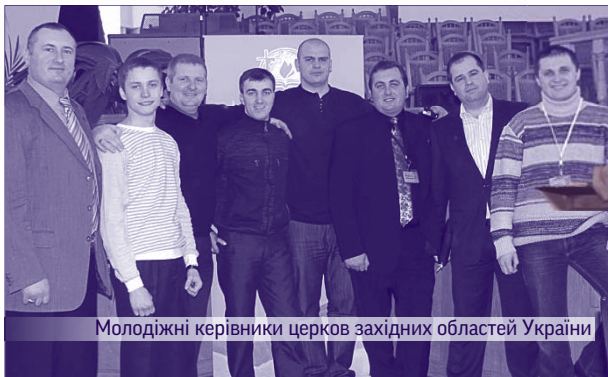
Підбиття підсумків минулорічної праці (північний регіон)

КОНФЕРЕНЦІЯ ЗА ПРОГРАМОЮ «МІЛЬЙОН ЛІДЕРІВ»

Один із найважливіших обов'язків християнського лідера перед Господом — навчатися самому і передавати свої знання іншим. Саме для того, щоб лідери та молодіжні керівники мали можливість навчатися лідерства і передавати це своїм наступникам, департамент навчання при молодіжному відділі ВСЦ ЄХБ України та місія «Молодь для Христа» організували конференцію за програмою «Мільйон лідерів».

Це вже четверта щорічна конференція, на якій зібралися молоді брати та сестри з восьми областей Західної України. Загалом, учасників було близько 260 чоловік. Усіх їх гостинно приймала християнська молодь м. Рівного. Навчання проходило 19-20 лютого в приміщенні церкви «Відродження» (вул. Дворецька, 41).

На відкритті конференції молодь привітали Михайло Ілюк (голова Обласного об'єднання церков ЄХБ Рівненської області), Павло Унгурян (керівник молодіжного комітету ВСЦ ЄХБ України) та Роман Курбацький (керівник відділу молодіжного служіння ООЦ ЄХБ Рівненської області). Спікерами виступили Андрій Костишин (директор місії «Молодь для Христа»), Андрій Тально (відповідальний за навчан-

Молодіжні керівники церков західних областей України

ня лідерів при молодіжному відділі ВСЦ ЄХБ України) та Олександр Дубінін (відповідальний за підліткове служіння в місії «Молодь для Христа»).

У програмі конференції проходили семінари на такі теми: «Життя, до якого ви покликані»; «Як моляться лідери»; «Відкриваючи свої духовні дари»; «Мені подобається ваш стиль»; «Як виховувати лідера»; «Характеристики переможців-велетнів».

Матеріал, викладений на семінарах, був теоретичним, проте багато прикладів із життя в поєднанні з ним дали молодим лідерам можливість чітко побачити і провести паралелі зі своїм практичним служінням. Молодіжні керівники мали можливість під новим кутом подивитися на своє служіння і особисті стосунки з Господом. І не тільки подивитися, а ще й дістати для себе практичні уроки вдосконалення та все

Олександр ДУБІНІН, відповідальний за підліткове служіння в місії «Молодь для Христа»

більшого єднання з Богом для ефективного служіння Йому.

Увечері першого дня, після закінчення офіційної навчальної частини та вечері проходило молитовне зібрання. У небеса линуло багато молитов, пісень, хвали, прославлення для нашого Господа.

Проте на цьому перший день конференції не закінчився. Молоді люди, що приїхали з інших областей Західної України чи з віддалених куточків Рівненської області, мали можливість поспілкуватися ближче з молоддю Рівного, оскільки більша частина з них залишалася на ночівлю у домівах місцевої молоді. Близько 60 чоловік гостинно прийняв на ніч гуртожиток Рівненського біблійного коледжу.

Другий день, субота, був менш насиченим, цікавим і корисним, ніж попередній. Конференція розпочалася зі спільної молитви, прославлення та співу Господу. Потім семінари, між якими були невеликі перерви для того, щоб лідери могли поспілкуватися, поділитися досвідом за чашкою гарячого чаю або кави.

По закінченні конференції кожен лідер міг отримати потрібну йому кількість чистих робочих зошитів із програми «Мільйон лідерів», аби продовжити цей «ланцюжок» отриманих знань і передати їх далі, своїм помічникам та наступникам. І все це лише для того, щоб звершувалася активна та плідна праця на ниві Божій для слави Господа! ▣

Андрій ТАЛНО, відповідальний за навчання лідерів при молодіжному відділі ВСЦ ЄХБ України

Учасники конференції

"Духом палайте, служ

Обласний молодіжний місіонерський фестиваль

Антоніна СІРЧЕНКО,
Перша
рівненська
церква

Найбільшим бажанням особисто в мене після закінчення обласного Молодіжного місіонерського фестивалю, який проводився у середині березня в приміщенні Першої рівненської церкви, було негайно приступити до місіонерського служіння десь, скажімо, в Росії, Індії чи якійсь іншій країні. Розуміла, поки що — це нереально, бо ж мушу, як мовиться, гризти граніт науки, аби здобути професію, проте в серці закарбувалися слова Д. Сперджена, які прозвучали на цьому поважному форумі: «Кожен християнин — місіонер.

Якщо ж він не місіонер, то він — самозванець»... Без сумніву, звістку про спасіння та про Спасителя ми маємо нести у всі куточки світу — ця думка була лейтмотивом більшості проповідей, які прозвучали на фестивалі. Щоправда, щоб здійснювати таке служіння, не обов'язково їхати десь далеко — непочатий край роботи є в кожному домі, в кожному під'їзді, на кожній вулиці нашого рідного міста.

— У Києві, — розповів, приміром, гість із Донецька Петро Онисимович Загоруйко, — куди мені довелося якось приїхати в справах, просто серед вулиці я помітив сивочолого дідуся, який тримав у руках Святе Письмо. Як виявилось згодом, старенький не мав сили проповідувати, але він ще міг тримати в руках Слово Боже, що й зробив без вагань: а раптом хтось зацікавиться. Зворушений такою посвяченістю літнього чоловіка, без вагань і роздумів запропонував йому допомогу: він триматиме Біблію, а я розмовлятиму з людьми. Дуже швидко навколо нас зібрався гурт зацікав-

лених людей, який ставав все більшим і більшим. Я й не зогледівся, як проминуло шість (чи, може, й більше) годин мого спілкування з людьми у чужому місті, де планував провести зовсім небагато часу. Проте не шкодував ні за чим: Господь чудово використав мене для того, аби славилось Його Ім'я.

Щоправда, свідоцтво Петра Онисимовича — це було трохи згодом. Почався ж фестиваль, як і планувалося, з прославлення Бога, яке відбувалося з участю співочої групи «Кредо». Ведучий Олександр ГАВРИЛЮК повідомив, що для участі у фестивалі приїхало близько 700 чоловік молоді з різних церков Рівненщини, аби поділитися думками з приводу того, як Господь могутньо працює на місійному полі. Скажімо, лише в нашому краї в останні три роки організовано 10 нових церков, і це є красномовним доказом того, що місіонером справді потрібно бути на тому місці, де ми є. Потім усі разом молилися за місіонерів та за створені нові церкви.

Рустам Ібрагімов, молодіжний пастор церкви «Агапе», м. Київ: «Місіонерство для молоді — це, на мій погляд, тема, яка створюватиме певну тенденцію, що розвиватиме Церкву Христову в Україні».

Найголовнішими цілями цього поважного зібрання було залучити молодь України до місіонерського служіння, пробудивши в кожному бажання виконувати Велике Доручення Ісуса Христа. Адже і тема фестивалю звучала саме так: «Духом палайте, служіть Господеві...» (Рим.12:11). Вся програма була спрямована на те, аби підбадьорити інших і підбадьоритися самому у справі поширення євангельської звістки. Участь

іть Господеві” (Рим. 12:11)

в реалізації цієї програми взяли координатор місіонерської діяльності Псковської області Олександр Хубеєв, обласний пресвітер церков Псковської області Костянтин Лупаштян, пресвітер церкви м. Москви Павло Колесников та інші.

Як на мене, поставлених цілей вдалося таки досягти. Цьому сприяли і пісні, і свідчення братів та сестер, і проповіді — сильні, яскраві та емоційні. Про

Божий і підкоритися Його волі. Брат Костянтин почув і підкорився — тому з ситого і затишного дому без вагань поїхав ще у 80-х роках ХХ століття до далекого Сибіру, аби здійснювати там місіонерське служіння. Доводилося, зрозуміло, дуже нелегко (кліматичні умови Сибіру самі по собі є випробуванням не для слабкодухих; для християнина ж, до якого ставляться якщо не вороже, то принаймні з недовірою, — таке випробування є подвійним). Проте, як би не було складно, брат Костянтин бачив, як через нього Господь торкається інших, даючи їм Свою поживу, — це, зрозуміло, додавало сили, підсилювало в думці, що тут він — не випадково і не марно.

Затамувавши подих, слухали присутні свідчення брата Петра

все не розкажеш. Проте бодай кілька фрагментів того, про що говорилося, хочу привести в цій публікації. Скажімо, пресвітер церкви у Пскові (Росія) брат Костянтин Лупаштян розповідав про те, що з дитинства він виростав у досить комфортних умовах: був ситим, всім задоволеним, з юних літ примирився з Богом. Чого, здавалося б, ще потрібно людині для повного щастя? Потрібно ж небагато: почути голос

Загоруйка про дивовижне навернення циганського барона. Гордий, багатий і неприступний барон, з яким познайомився і підтримував стосунки Петро Онисимович, клявся, що ніколи і ні перед ким він не схилить коліна. Якийсь час гроші, яких у

Павло Колесников, пастор, м. Москва, Росія: «Дуже вражений великою кількістю молоді, яка приїхала на фестиваль. Приємно бачити молодих людей, у яких одні цілі, одне бажання і одна мета – служити Господу».

цього чоловіка було дуже багато, справді замінювали йому божество, проте брат Петро вперто молився, аби Господь знайшов ключ і до цієї гордовитої та зарозумілої людини. Бог справді відповів на молитву — Він вміє найнепокірніших зробити покірними та смиренними. Коли один із синів барона, розважаючись, випадково важко поранив свою сестру (улюблену доньку циганського ватажка), той спершу, викладаючи шалені гроші, покликав найвідоміших лікарів: врятуйте, мовляв, дитину, нічого не пошкодую... На жаль, лікарі тільки безпорадно розводили руками — рани були, на їх переконання, несумісними з життям. І тоді обізався брат Петро:

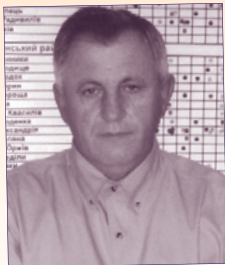

«Якщо буде на те Божа воля, — сказав він, — твоя дочка житиме». Петро Онисимович молився ревно — і Бог звершив диво: дівчина одужала, а циганський барон (той самий барон, який ніколи і ні перед ким не прогинався) схилив свої коліна перед Отцем Небесним: він став християнином.

Справді, ми не знаємо, коли, де і як Господь планує використати кожного з нас — тому потрібно кожної миті бути готовим стати знаряддям у Його святих руках. Ця думка, думаю, збадьорила не тільки мене, а й переважну більшість тих, хто побував на Молодіжному місіонерському фестивалі. Тепер я знаю напевно: на кожному місці, де тільки мені доводиться бути, я є посланцем Бога. Яким люди побачать Боже лице? — це залежить від мене. Це залежить від всіх нас — тих, хто зодягнувся в подобу Христа. ▣

Петро Загоруйко, місіонер, м. Донецьк: «Дивлячись на те, як молодь спілкується і сприймає духовні істини, я радію. Здається, ніби знову повернувся в свою молодість...»

Щиро вітаємо із 60-річчям!

пастора Дубенської церкви
**СВЯТОСЛАВА ГЕОРГІЙОВИЧА
КАРП'ЮКА**

пастора Костопільської церкви
**АНДРІЯ ВАСИЛЬОВИЧА
ЯРМУШКА**

пастора церкви с. Гаї Лев'ятинські
Радивилівського району
ОЛЕКСІЯ ДМИТРОВИЧА СТУПАКА

«...Дорогий ти ... в Моїх очах, шанований...
і Я тебе люблю!...» (Іс. 43:4)

Щиро вдячні Богові за Вас,
за Вашу невтомну
працю
для Його слави.

Здоров'я Вам, нових
творчих та духовних
сил, миру та злагоди,
добробуту та затишку у
Ваші родини! Рясних Божих
благословінь у служінні для
Господа
і Його Церкви!

Ваші в Господі брати та сестри.

Читай, відгадуй, майструй і радій!

НОЇВ КОВЧЕГ

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ

ДІТЯМ БАТЬКАМ

- ♦ оповідання
- ♦ поезія
- ♦ сценарії
- ♦ пригоди
- ♦ комікси
- ♦ головоломки
- ♦ загадки

- ♦ мудрі поради
- ♦ інтерв'ю
- ♦ статті

Підписні бланки
Ви зможете знайти
на веб сайті:

www.noyivark.org

Я хочу
читати
Ноїв Ковчег
А ти?

Журнал
повноколірний,
виходить шість
разів на рік,
українською
та російською
мовами

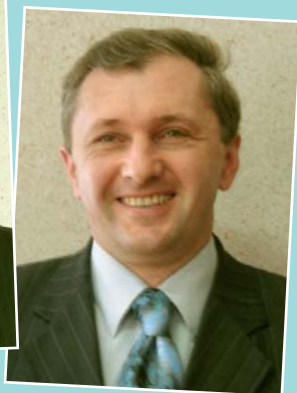

а/с 35, м. Рівне, Україна 33010
тел. 0362-628314, факс 0362-631432
contact@noyivark.org

Обласний молодіжний місіонерський фестиваль

13 березня
2010 року

ОБЛАСНА ЗВІТНО-ВИБОРЧА КОНФЕРЕНЦІЯ

6 лютого
2010 року

